

REALITATEA

ilustrată

PERIODIC

LEI 10

ANUL VI. Nr. 273

21 APRILIE 1932

MISS ROMÂNIA 1932:

D-ra ALICE ENGHEL din Cernăuți

ABERATIUNI UMANE la HOLLYWOOD

NU există gen de spectacol pe care cinematograful, — devenit azi un rival puternic și de temut al teatrului — grație sonorizării și posibilităților sale cu mult mai vaste, să nu-l fi abordat.

Ecranul ne dă reușite reprezentări de operetă și uneori de operă, de dramă și comedie, punând la dispoziția mulțimei momente de emoție artistică, înlocuind ca reproducerea litografică a unei mari lucrări picturale. Dar după cum am spus, nu se oprește aici: într'un film intitulat „Freaks” publicul va putea contempla o serie de diformații, de capricioase plâsmuiri biologice, adunate din cele patru colțuri ale lumii, biete ființe omenești, ce se produceau prin bălăciuri și circuri, și a căror apariție te înfioră, de milă și uimire.

Sunt șapte ani de când Tod Browning, regisorul sub care Lon Chaney a realizat multe din filmele sale de mare succes, nutrește ideea unei drame de mister și senzație, ai cărei interpreți să se recruteze din lumea acestor estropiați de care, natura, s'a amuzat a-și râde, scoțându-i din făgașul normal al aspectelor omenești.

Browning însuși și-a început viața într'un circ, și n'a uitat bizarul farmec al acelora; cunoaște profund omenescul ce palpita îndărătul grotesților și mizerabilelor aparențe, temperamentele și aptitudinile fiecăruia din acești vitregii ai soartei.

Dar, mult mai interesante decât aspectele și performanțele lor, sunt biografiile acestor oameni și mai cu seamă, felul în care privesc viața.

E mai mult decât sigur că înclinați să-i credeți nefericiți și triști, nespuse de triști de starea lor... Ei bine nu, vă înșelați. Unii dintre ei sunt idioți — e drept — dar niște idioți fericiți. Alții sunt de-o inteligență normală, ridicându-se adesea deasupra mijlociei și au ajuns să-și concen-

treze preocupările într'o sferă aproape exclusiv intelectuală, punând spiritul deasupra fizicului. Cu o singură excepție, de care vă voi vorbi mai târziu, toți sunt de-o veselie exuberantă, sunt mulțumiți și fericiți că trăiesc. Nu se plâng niciodată de Destinul ingrât, Dumne-

REALITATEA ILUSTRATA

până acum să simtă că ar fi altfel decât celelalte fete și chiar dacă-și dă seama de asta, faptul nu pare s'o afecteze câtuș de puțin. E foarte mândră de picioarele ei svelte, admirabil formate și atât de abile, pe care le îngrijește pedicurându-le regulat, la intervale foarte scurte.

În întreaga grupă de ciudățenii omenești, Frances O'Connor, Harry Earles, piticul și Daisy, sora sa tot pitică, apoi Johnny Eck, omul fără picioare și surorile siameze, sunt de-o intelectualitate ce se ridică deasupra diformităților lor, oameni cu vederi largi, foarte citiți și foarte spirituali cari posedă într-o largă măsură resortul umorului și se amuză adesea caricaturizând atât diversele tipuri cu cari vin împreună cât și pe ei înșiși.

Știu să privească cu multă luciditate situația și mediul în care trăiesc.

HARRY PITICUL

Harry Earles, născut Harry Schneider în Stolpen, Germania, face parte dintr-o familie de opt copii, dintre cari patru au staturi normale. Trei frați trec de 1.80 m. înălțime, iar una dintre surori atinge 1.60 m. Ambii părinți sunt oameni de înălțime mijlocie și — după câte știe Harry, — până în generația sa, n'a mai apărut nici un pitic în arborele familiei. Harry, Daisy și alte două surori pitice, au fost la naștere copii perfect normali, cântărind mai mult de trei kilograme. Abia când el și sora sa Grace atinseseră vârsta de trei ani, începu tatăl său să întrevadă că în organismul copiilor se produsese o anomalie. Copiii încetaseră să mai crească. Nu rămase specialist german, pe care Herr Schneider să nu-l consulte asupra micuților săi; dar opiniile erau mereu aceleași: copiii deși de-o construcție perfectă, aveau să rămâie pitici.

Harry mi-a explicat, cu o nutră serioasă de savant, că glandele creșterii se află situate îndărătul bazei nazale și la baza creierului. În cazul său și al celorlalte trei surori, aceste glande și-au încetat brusc funcțiunile, iar ei au încetat a mai crește. În prima epocă a tinereții sale, a trecut printr-o perioadă foarte grea. Atunci, îmi spunea el, și-a dat pentru prima dată seama de starea sa. Faza aceea a trecut însă și acum, cu ocupațiile sale, cu banii pe care i-a strâns și cu prietenii pe cari și i-a făcut, atât printre cei mici, cât și printre cei mari, e mulțumit, fericit chiar.

Dacă știința ar descoperi într-o zi mijlocul de-a determina în organismul omulețului dezvoltarea zăgăzuită, de motive necunoscute, Harry ar fi înfățișare, dar numai în cazul că metoda ar fi abso-

zeirea sau eroarea biologică datorită căreia sunt ce sunt. Se bucură mai mult din viață decât oricare dintre noi cei cu două brațe, două picioare și cu statura considerată în medie, normală. Ființele acestea ne forțază uimirea, făcându-ne să ne întrebăm dacă trupul are într-adevăr importanța pe care i-o atribuim noi.

FEMEEA FĂRĂ BRAȚE

Să considerăm spre exemplu pe Frances O'Connor, drăgălașa blondă din Sheridan (Wyoming) născută fără brațe.

„Mă amuz de minune și aproape că nu cunosc plictiseala” îmi spunea ea, și e adevărat. Femeea aceasta e pur și simplu o minune: brodează cu multă fineță, joacă bridge, întoarce paginile cărții, pe care o citește și se hrănește — cu picioarele. A urmat cursurile școlilor primare și secundare, la fel cu toate celelalte fete de vârsta ei. Lipsită de ambele brațe, dă impresia unei „Venus din Milo” însuflețită. Nu se plânge niciodată de soarta ei și ceea ce pare mai ciudat, e foarte curtată. Mama sa ne spunea că Frances a fost întotdeauna un copil vesel.

Imediat ce-a prins să umble și să vorbească, fetița a început să-și exerseze picioarele spre a îndeplini cu ele ceea ce semenii săi săvârșiau cu mâinile, și asta în mod spontan, fără îndemnul cuiva. Nimic n'a făcut-o

sigură. N'ar vrea să servească pur și simplu de „cobaie”. Viața e prea frumoasă pentru a te juca astfel cu ea — a încheiat el zâmbind.

A fost un prieten intim al lui Lon Chaney, a cărui simpatie și-a câștigat-o, cu ocazia filmului „The Unholy Three”, în care a apărut pentru prima dată pe ecran și admiră pe Wallace Beery, Mary Dressler și Kay Francis. Citește mult, mai cu seamă cărți de știință. Practică cu pasiune grădinaritul și cum e foarte sentimental, cutreeră pădurile, imediat ce timpul se înfrumusețează și ocupațiile i-o permit. Speră să se căsătorească într-o zi, cu o femeie de statura sa. În momentul de față, Harry e un bărbat de 24 de ani și atinge înălțimea de 97,5 cm.

OMUL FĂRĂ PICIOARE

Vă atrag acum atenția asupra tristei excepții de care v'arăm pomenit în trecăt — Johnny Eck, care s'a născut cu trupul neterminat: rupt, în linia taliei. Acest nenorocit posedă însă o inteligență extrem de ascuțită, ce nu-i permite să-și facă iluzii, sau să uite o clipă, groaznică realitate a stării sale. Suferințele pe care le-a încercat și le încercă, se reflectă în ochii-i negri și pătrunzători, săpându-i cute adânci în jurul gurii. Johnny s'a născut la Baltimore în ziua de 27 August 1911 și are un frate gemen, care e în momentul de față un tânăr drăguț și perfect normal.

În ciuda handicapării sale teribile, Johnny a urmat cursurile liceului, învățând cu pasiune tot ceace școala poate oferi cuiva. Drumurile la școală și înapoi spre casă, le parcurgea într-una din acele trăsuri construite anume pentru ologi. A studiat muzica, arta și filosofia, iar acum are ambiția să învețe dreptul și să devie capel-maistru. Toate aceste eforturi au la bază dorința de-a strânge bani, pentru a nu mai fi nevoit să-și expună infirmitatea, ca să poată trăi.

E singurul, în mijlocul acestei trupe de „ciudățenii omenesti” pe care-l amărăște gândul că nu va cunoaște niciodată profunde emoții a iubirii, că nu-i va fi dat nicidecum să se căsătorească și să aibe copii, să încerce plăcerea mersului și a senzației de egalitate, printre semenii săi.

Un spirit dureros de lucid sălășlește în trupul neisprăvit al lui Johnny Eck, silindu-l să trăiască o viață de iad, în lumea de dincolo de cortină.

FEMEEA FĂRĂ CREER

E Schlitz, poreclită „The Pin Head” pentru că are craniul cucuiat și cu desăvârșire lipsit de dezvoltare. Se spune că e femeie și vestimintele îi sunt într-adevăr femeiești, dar unii susțin că e bărbat — și, după o a treia versiune, n'ar fi nici una nici alta. A fost găsită în Yukatan, Mexic, locul său de naștere probabil, iar circul, care a recrutat-o, o anunța sub titulatura de „Maggie, ultimul vlăstar aztec”. Nu poate vorbi; scoate doar sunete guturale, lipsite de sens. E afectoasă, demonstrativă și violentă, atât în simpatia cât și în antipatiile sale.

„Schlitz nu e o idioată” cău-

ta într-o zi cineva s'o apere, ci o fetiță care crescând, nu s'a mai dezvoltat, în privința spiritului, o fetiță care râde, se joacă și simte nevoia unei afecțiuni, ca oricare alt copil.

După Johnny Eck, surorile siameze par cele mai tragice figuri ale lumii lor. Atât numai că ele nu sunt de aceeași părere. Exhibările nu le mai supără, întrucât s'au obișnuit cu ele și întocmai, ca Frances, Johnny, Harry Earles și prințul Randian, omul fără membre, posedă o inteligență normală și vioaie. Gândesc independent una de alta și au gusturi foarte diferite, mai cu seamă în privința literaturii.

Visul copilăriei lor, a fost o operație care să le separe. Când au împlinit 20 de ani, s'au dus să consulte somitățile medicale, dela spitalul Johns Hopkins din Baltimore, unde-au primit sentința ce le condamnă să trăiască toată viața unite. Una din fete are coloana vertebrală de-o mărime neobișnuită, pe când celelalte, îi lipsește cu desăvârșire. Separarea, ar însemna viața pentru una și moarte instantanee pentru cealaltă.

Tot ce pot povesti asupra lor, e că s'au născut la Brighton în Anglia, că mama lor era servitoare, într-o cărciumă, iar tatăl „necunoscut”. Când erau mici, continuă povestea pe care și ele o știu tot din auzite, mama lor obișnuia să le arate curioșilor, în schimbul unei mici sume de bani.

În această epocă, o pereche de americani Mr. și Mrs. Hilton, văzând fetițele, propuseră femeii să le cumpere și mama le vându (ceace dovedește că sufletul omenesc poate lua uneori forme cu mult mai hidoase decât anomaliiile fizice de care vorbim). Gemenele fură duse în America și crescute în Texas, cu totul izolate de lume.

Soții Hilton le dădură o educație îngrijită, stărind asupra muzicii vocale și instrumentale precum și asupra dansului, întrucât știau că toate acestea aveau să adauge mult la valoarea exhibițiilor de mai târziu.

Pe la douăzeci de ani, începură să dea reprezentării. La un moment dat însă, trezindu-se la realitate, fetele își dădură managerii în judecată, cerându-le o sută de mii de dolari daune-sumă pe care o câștigaseră în câțiva ani de muncă. Câștigată procesul. Un adaus neplăcut la povestea vieții lor, e procesul pe care doamna Hilton îl intenționează la rândul ei împotriva-le, pe motivul că i-ar fi răpit afecțiunea soțului, ceace nu se știe de e adevărat. Vă pot spune însă că Daisy și Violeta sunt mai mult decât drăguțe, ele sunt frumoase. Se îmbracă foarte elegant, poartă bijuterii prețioase și se coafează regulat, cu multă artă.

„Acum suntem mai fericite decât oricând” imi spunea Daisy. „Suntem stăpâne pe noi și banii pe care-i câștigăm ne revin nouă, în totul. Avem un fel de secretară, care ne rezolvă afacerile și problema diverselor cumpărături. Facem ce vrem, suntem libere să ne ducem unde ne place și obținem tot ceace dorim. Aci în Hollywood avem un apartament elegant, o servitoare negresă, un automobil mic

și un sedan mare. Într-o singură privință avem aceleași gusturi și anume, suntem amândouă nebune după Robert Montgomery și Marie Dressler. Ne place dansul și ieșim adesea în tovărășia tinerilor, ca toate celelalte fete. Ne simțiam sănătoase, fericite și normale.

Viața are pentru noi multe clipe frumoase.

OMUL FĂRĂ MEMBRE

Prințul Randian, e un Hindu, născut în Damara, în America de Sud. N'are nici brațe și nici picioare. N'ar putea spune nimeni de s'a născut astfel, sau de le-a pierdut — cea de a doua presupunere pare însă mai probabilă. Își face țigarete și se bărbierese cu ajutorul cioturilor din umeri și al buzelor. Are studii universitare, întinse cunoștințe artistice, e tatăl a doi copii și bunicul a opt nepoți. Are cincizeci și nouă de ani, de când se știe s'a pomenit în circuri și a adunat o avere considerabilă. Are o figură înțeleaptă și calmă; autorul său favorit e Rabindranath Tagore și spune că handicapul fizic nu contează, atunci când spiritul e de o esență superioară.

***

Acestea sunt personagiile care vor apărea în rolurile princi-

pale ale filmului „Freaks”; pe lângă ei veți mai avea ocazia să vedeți: Scheletul viu — Pete Robinson, care e complet dezvoltat, dar cântărește numai 25 de kgr. și căruia îi plac grozav discuțiile politice; Josephine Joseph, jumătate bărbat și jumătate femeie; Elisabeth Guen, Barza Umană, numită astfel pentru că seamănă mult cu această pasăre și Martha Morris, care ca și Frances O'Connor e lipsită de brațe, servindu-se de picioare.

Afară de Harry și Daisy Earls — piticii — și de surorile siameze, niciunul din această trupă un intră să mănânce în restaurantul studioului; fiecare ia masa în cabina sa. (Credeți oare c'ar mai putea mânca cineva în prezența prințului Randian?) Sunt foarte rezervați, formând chiar între ei mici grupe, Harry Earles e bun prieten cu surorile siameze, dar nu se amestecă mult cu ceilalți; acest trio are multă simpatie pentru Johnny Eck, care e însă prea retras spre a permite prietenii.

Toți se pasionează pentru cinematograful și adoră pe Tod Browning, care cu o răbdare titanică și o fină înțelegere, a reușit să facă cu ei o minunată realizare artistică.

JAMES GRAY

Pentru tinerele fete

Faceți o încercare cu această încântătoare antiseptică spumă Kolynos care, datorită unicei sale Metode Perie Uscată, permite obținerea minunatelor rezultate. — El redă dinților în mod rapid, splendida lor albeață naturală, însănătoșind „Gura Bacteriana”

Dacă dinții Dv. vă sunt o grijă continuă, încercați Kolynos-ul. În câteva zile, ce fericită surpriză veți avea, văzând frumoasa strălucire, splendida albeață de care sunt susceptibili dinții Dv. Petele galbene, caria și afecțiunile gingiilor, nu sunt naturale, dar sunt cauzate de „Gura Bacteriană”.

Indată ce această stare a dispărut și dinții Dv. vor recăpăta imediat albeața lor. Pastele dentifrice obișnuite sunt neputincioase, dar Kolynos-ul se însărcinează a ucide microbii în mod rapid și fără pericol.

Fără apă, un centimetru de Kolynos pe o perle de dinți uscată —

aceasta este celebra Metodă Perie Uscată, recomandată de somitățile artei dentare. Indată ce Kolynos pătrunde în gură, se transformă instantaneu într-o spumă antiseptică și calmantă. El se strecoară în toate crăpăturile, omoară microbii și debarasează complet gura de toți acizii.

După 3 zile de întrebuințarea Kolynos-ului, remarcăți albeața strălucitoare a dinților Dv. — au devenit cu 3 nuanțe mai albi. Gingiile sunt mai ferme, mai roze, gura este mai curată, mai proaspătă. Mii și mii din public înțeleg în fiecare zi eficacitatea Kolynos-ului. Faceți ca toată lumea — încercați Kolynos-ul chiar azi.

CREMA DENTIFRICE
Antiseptică
KOLYNOS

CEREȚI ASTĂZI

„LECTURA”

Floarea literaturilor străine

FUNCTIONARISMUL în JAPONIA

STRAINUL întâmpină multe neajunsuri în Japonia, cele mai multe îi vin din partea funcționarilor.

Politia. După ce s'a prezentat la poliție și a complectat un lung formular, nu va mai avea de face cu această autoritate, dacă purtarea lui nu lasă nimic de dorit. Cel mult, dacă va fi nevoit să ceară unui sergent să-i indice o stradă, sau un drum de urmat. Dar în acest caz, trebuie să-și scoată pălăria și să rămâie cu capul gol, cât timp vorbește cu reprezentantul autorității.

Poșta. Dar de poșta nu scapă. Factorii sunt foarte prost plățiți și simt nevoia de a-și procura un venit suplimentar. În acest scop ei își însușesc mărcile mai scumpe depe scrisorile aruncate în cutii. Câteodată factorul, după ce-a umblat ceasuri întregi cu geanta lui grea, pe o căldură de 25-30 grade la umbră, descoperă că mai are o scrisoare, al cărui destinatar șade la un kilometru depărtare. Spre a nu mai face acest din urmă kilometru, el distruge pur și simplu scrisoarea buclucașe. Căci, de-ar fi prins în flagrant delict, ar fi dat în judecată și aspru pedepsit.

Unii funcționari ai poștei, sunt foarte politicoși, alții tocmai dimpotrivă. Dar cele mai adeseori, e vina clienților dacă sunt întâmpinați cu mai puțină amabilitate. Când un european pătrunde într'un oficiu poștal japonez, funcționarii bănuiesc că acela dorește să-i prindă în greșală. Străinii au reputația de-a căuta nod în papură. În orice caz, e o mare deosebire între concepția lor și a noastră, în această privință. Așa de pildă, un străin aduse odată un pachet la poșta și funcționarul îi spuse, că coletul nu poate fi expedit fiindcă greutatea nu era conformă cu regulamentul. Tariful menționa numai pachete de un sfert, o jumătate, trei sferturi de kilogram, ș. a. m. d. adică fracțiuni simple, iar coletul cu pricina nu avea nici una din aceste greutateți. El cântăria mai mult de jumătate și mai puțin decât trei sferturi de kilogram. Expeditorul oferi să plătească taxa pentru trei sferturi de kilogram. Funcționarul obiectă însă că nu-i îngăduit să taxeze mai mult decât greutatea reală și că această greutate trebuie să fie una din cele arătate de tariful în vigoare. Europeanul fu nevoit să uzeze de un truc: părăsi poșta și intră într'o prăvălie, unde ceru să-i înveliască pachetul în atâta hârtie, cât trebuia ca să capete greutatea reglementară. Astfel transformat, coletul fu primit de funcționar.

Birocrație. Un campion de tennis, care se exercita pentru un match, rupse o coardă la o rachetă. O împachetă, și o expediă prin poșta la un atelier de reparații. Câteva zile mai târziu, primi un aviz dela poșta, prin care era invitat să vie să-și ia în primire un pachet, care nu putea fi predat destinatarului. La poșta i se spuse că trebuie să plătească transportul co-

letului sosit. Era tot racheta pe care o expediase cu câteva zile înainte. Pachetul nu fusese deschis. La observația lui că plătește odată porto-ul, funcționarul — „Da, dar numai la duce-re”. Acum i se cerea taxa pentru întoarcere. La întrebarea din ce pricină nu plătește reparatorul această taxă, i se răspunse că directorul oficiului de destinație a constatat că pachetul era cu un centimetru mai lung decât prescripțiunile regulamentului. Din această cauză, coletul n'a fost prezentat destinatarului, ci înapoiat, pentru lungime nereglementară. Prin urmare, pachetul, deși nu putea să fie acceptat de către poșta, se plimbase în mod inutil în ambele direcții și colac peste pupăză, expeditorul fu obligat să plătească și dusul și întorsul. Asemenea cazuri sunt numeroase. Ele sunt tot atâtea prilejuri de a-ți exercita răbdarea și stăpânirea de sine.

În schimb, poșta dă adesea ori dovezi de zel și deșteptăciune, care compensează cu vârf și îndesat neplăcerile menționate mai sus. Acum de curând a sosit la Tokio o scrisoare cu această adresă laconică: J. Brun, toko.

Poșta își începu cercetările și descoperi că în oraș locuiește un străin cu numele de J. Brown și susținu că el trebuie să fie destinatarul. Scrisoarea fu deschisă în prezența domnului cu pricina și se constată că scrisoarea, expedită din Canada îi era destinată chiar lui.

Întrecere la plata impozitelor. După funcționarul poștal, vine percepătorul. Câmpul de acțiune al acestuia este limitat prin faptul că cei cari au un venit mai mic decât 12.000 de lei nu plătesc impozitul pe venit (globalul). Pentru a împiedica chiburii de-a se sustrage dela plata globalului, împăratul ridică în fiecare an la rangul de nobil, pe acel bogătaș care plătește suma cea mai mare ca impozit. Și bogății se iau la întrecere și caută să plătească cât mai mult spre a putea fi înobilat. Curios este că venitul câștigătorului acestui match sui generis scade simțitor, în anul următor. Imediat ce si-a câștigat titlul de nobil sărăcește. Nu se știe dacă această scădere provine din cheltuielile făcute spre a câștiga match-ul, sau din împrejurări economice. E un lucru pe care percepătorul nu-l poate stabili.

În Japonia, percepătorul e de obicei mai omenos decât cei din occident. El arată oarecare simpatie pentru victimele sale și greselile pe care le fac nu sunt totdeauna în avantajul său personal. O firmă din Yokohama fu impusă odată cu suma de 4 lei. Acesta nu era impozitul normal, ci un supliment pentru o proprietate care scăpase din vedere. Această minusculă impunere era scrisă pe un formular, ca și cum a fost vorba de mii de lei. Firma debitoare plăti cu o monedă de 6 lei, la care percepătorul n'avea de unde da restul. El eliberă atunci o chitanță pentru toată suma, cu mențiunea că diferența se va

scădea din impunerea următoare. Dar inspecția nu aprobă acest fel de a proceda și restul fu expedit firmei cu pricina, prin poșta. Mandatul poștal a costat bineînțeles mai mult decât suma trimisă.

Această exactitate la nimicuri este tipic japoneză. Așa de pildă, funcționarilor de birou japonezi, li se socotește leafa nu cu luna, ci cu ziua și chiar cu ora.

Căile ferate. Căile ferate sunt ale statului. Toți funcționarii sunt considerați ca reprezentanți ai autorității. Ei poartă nu numai uniformă, ci și armă. Conducătorii de tren au dreptul să aresteze pe cei cari calcă regulamentul căilor ferate sau legile japoneze. În virtutea acestui drept, el poate — în cazul când vre-unui călător îi lipsește o geantă sau un portmoneu — să oprească trenul, să cerceteze toate compartimentele. Astfel de ocazii se prezintă mai ales vara când — din pricina marelui călduri care domnește acolo — cei mai mulți călători adorm și hoții de tren pot jefui în voie.

Ca și în unele țări europene, se vede anunțat în Japonia la ghișeurile drumului de fier, că ele se deschid cu un sfert de oră înainte de plecarea fiecărui tren. Aceasta se observă întocmai, indiferent dacă înaintea ghișeului așteaptă cinci persoane, sau cinci sute. Dacă trenul a intrat în gară și a plecat înainte ca toată lumea să fie servită, cei fără bilete n'au de-

cât să aștepte trenul următor. Japonezului, aceasta i se pare normal și așteaptă cu răbdare. Străinii sunt de obicei mai puțin răbdători, dar își pierd răbdarea fără folos. Odată, un străin vânjos care nu putuse să obțină la timp biletul necesar, sări peste barieră și voi să se urce în trenul care tocmai pornia din stație. El fu arestat și pierdu o serie întreagă de trenuri, până să plătească amenda la care a fost condamnat.

Un tânăr englez, care se plimba cu bicicleta pe șosea, avu nenorocirea să i se rupă bicicleta în două. El își puse ambele jumătăți pe umăr și se duse la gara cea mai apropiată, unde rugă pe funcționar să facă din ele un singur colet. Dar fiecare jumătate de bicicletă avea câte o roată. De aceea funcționarul le împachetă separat și ceru taxa de transport pentru două biciclete. În timp ce străinul discuta cu el, spre a-i dovedi că era vorba de o singură bicicletă, și nu de două, trenul sosi și plecă. Atunci apărură un funcționar superior, care hotărî că străinul avea dreptate și dădu ordin ca cele două jumătăți de bicicletă să fie puse într'un singur colet. În timp ce se executa acest ordin, al doilea tren sosi și plecă. Englezul nostru fu bucurat să poată lua al treilea tren, și să plătească transportul pentru un singur călător și o singură bicicletă.

Din olandeză de NORBERT

sunt tabletele inofensive de

Bromural.

Nervii răi deschid calea boalelor de tot felul, sunt cauza lănczelii și prăbușirii. Tabletele Bromural vă calmează nervii, vă dau un somn bun și natural și vă asigură o bună dispoziție. Țineți seama de primele semne ale oboselii și întrebuințați tabletele Bromural câtva timp! Veți căpăta o nouă putere de muncă și o nouă plăcere de viață. Nici un calmant nu este prescris mai des decât Bromural, care este absolut inofensiv. — De două decenii medicii și consumatorii afirmă: e inofensiv și are un efect sigur. — Tuburi cu 10 sau 20 tablete se găsesc la farmacii și drogerii.

KNOLL A.-G., Ludwigshafen/Rin (Germania).

NU STIE TOATA IUMEA

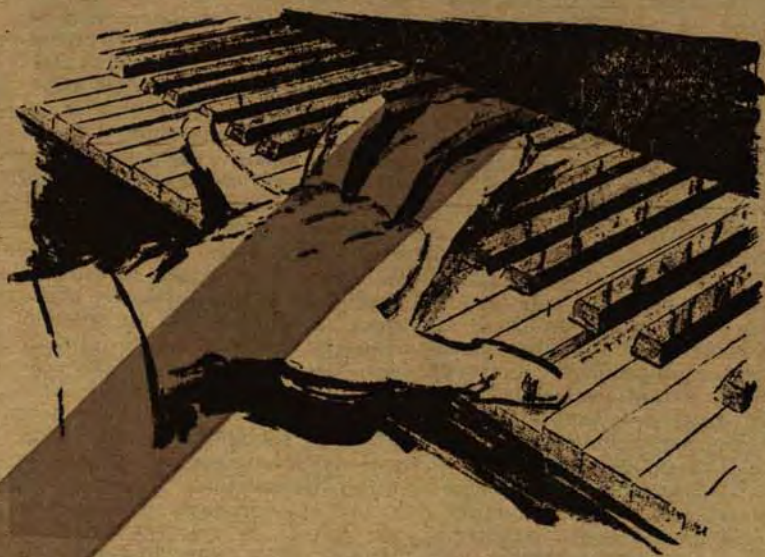
All Bunzlau. Rămășițele sale au fost duse la Praga și păstrate ca niște relicve sfinte, în capela Vaclav a Catedralei Sfântul Vitus, unde se găsesc și astăzi.

Dela anul 1347 coroana regală a Boemiei a fost păstrată în aceeaș capelă, unde era închisă cu șapte lacăte. La festivități naționale și religioase coroana e pusă pe craniul sfântului. La proclamarea unui nou rege boem, coroana era „împrumutată” cu ceremonie, pentru această ocazie dela sfânt și restituită în aceeaș seară.

Venerația sfântului Vaclav, care e și eroul național al Boemiei, e foarte ferventă, iar numele de Vaclav are o largă întrebuințare în acest ținut.

SFANTUL Venceslas, cunoscut mai bine în țara sa sub numele de St. Vaclav, s'a născut în 908, urcându-se pe tronul ducal al Boemiei la anul 922. A fost ucis de propriul său frate, instigat de mama lui, Drahomira, la 28 Septembrie 829, la

La 28 Septembrie 1929, s'a serbat în Cehoslovacia împlinirea a 1000 de ani dela moartea sfântului, iar Cehii din Statele Unite au donat cu această ocazie o nouă coroană de aur, Sfântului Vaclav.

Jack Holders poate cuprinde treisprezece clape de pian.

Un pește care rumegă.

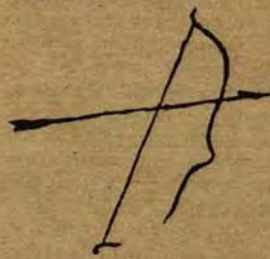
Peștele Papagal din apele Crelei (*scarus crelensis*) e cel mai faimos animal acvatic al antichității, atât prin proprietatea de a-și schimba culoarea după voie cât și prin faptul că are dinți, pe falcă și pe farinx, ceea ce a făcut să fie numit peștele rumegător.

Andre Dargo în vârstă de 56 de ani, a rulat o roată, cântărind 45 de kilograme, dela Berlin la Paris, parcurgând 663 de mile.

Franz Liszt executa magistrul o compoziție cât de grea, ținând două pahare cu apă în perfect echilibru pe mâini, cum vedeți în desemnul nostru, fără a vărsa cea mai mică picătură.

Arcul și săgeata e cel mai vechi instrument muzical; de aci a venit ideea harpei.

INELE VERITABILE
Cadouri artistice - eftine
BERESTEANU
Atelier propriu - Smârcdan 28

Rătăcit prin univers!

Acesta va fi titlul noului roman senzațional, pe care „REALITATEA ILUSTRATA” va începe să-l publice. Romanul, scris de celebrul autor englez Rudyard Kipling, este povestirea fantastică și emoționantă a unei aventuri, care depășește în imaginație tot ce s'a scris până azi.

Romanul a avut un succes extraordinar în America și suntem încredințați că va pasiona pe cititorii noștri.

A apărut:

Papucii lui Mahmud

ROMAN DE GALA GALACTION

Nr. 274

Rezervăm cititorilor noștri o surpriză!

E vorba de numărul 274 al revistei noastre. Acest număr care apare în ziua de 28 Aprilie fiind numărul de Paști, va fi cu totul excepțional. Pe lângă materia obicinuită, tipărită în condițiuni excepționale, el va cuprinde un supliment literar și totodată o surpriză, un lucru cu totul nou în țara noastră: un horoscop permanent, care va da posibilitatea oricărui cititor, indiferent de vârstă, să stabilească, după constelațiile care au prezidat la nașterea lui, care-i va fi soarta, și-i va oferi profecția tuturor evenimentelor importante.

„REALITATEA ILUSTRATA” de Paști nu trebuie să lipsească din nici o casă și poate forma cel mai frumos dar pe care să-l faceți rudelor și prietenilor.

Citiți „MAGAZINUL” No. 17

De unde vine titlul de Prinț de Galles

SE vorbește în toate gazetele de numeroasele aventuri ale prințului de Galles. Printre informațiile zilnice, cotidienele engleze înregistrează de câte ori moștenitorul tronului cade de pe cal, ce excursii a făcut, nostimele întâmplări din cursul lor, vânătorile la care participă, câte găini, câți porci și câini strivește sub roțile automobilului, sau de câte ori este amendat pentru contravenție la legea circulației, etc., etc. Într'un cuvânt, lumea se preocupă de această activitate și unele ecouri străbat până și în presa noastră.

Ar fi deci interesant pentru cititorii noștri să știe de unde vine titlul de prinț de Galles.

La sfârșitul secolului al XIII-lea, atunci când puterea regilor Angliei domina Marea Britanie, rasa celtică rămăsese independentă în munții din țara Galilor.

Năvălitori succesivi trecuseră, fără să poată supune pe Galii, dominațiunii lor.

Independenți, ei păstraseră profetia barzilor, cari le promiteau că un prinț de Galles va ocupa într'oz zi tronul Angliei.

Cu toate acestea, un șef gal a fost forțat a aduce omagii regelui Eric al III-lea. Mai târziu însă Llewellyn s'au Leoljn a refuzat aceasta lui Eduard I, care a năvălit pe pământurile lui.

După o luptă înverșunată, Leoljn a fost ucis și capul lui încununat cu ederă, expus la Tower, în Londra.

Fratele său David, i-a luat locul; el a fost făcut prizonier, corpul i-a fost rupt și cele patru părți împrăștiate în țară, fiindcă el conspirase în diferite prilejuri la viața regelui.

După moartea acestuia, Eduard a organizat țara Galilor, pe acelaș plan ca și Anglia. A impus tăcere barzilor și spre a da ceva în schimb speranțelor Galilor, a hotărât ca fiul său să poarte titlul de prinț de Galles.

Și de-atunci (1284) toți moștenitorii tronului poartă acest titlu.

Jobenul este cauza reumatismului?...

NATURALISTUL parizian Dr. Durville, a făcut constatarea senzațională, că marea căldură pe care o dă jobenul, ferind capul de curențele din aer, este una din cauzele principale ale reumatismului.

Cercetările au stabilit că sub un joben obișnuit, care în Franța se poartă foarte mult, temperatura se ridică până la 60 grade Celsius, într'oz zi caldă de vară; ceea ce desigur nu e deloc sănătos.

Această căldură este și cauza heliei premature la bărbați.

Vor influența oare aceste descoperiri asupra modei jobenului?

Hotărât că jobenul va fi menținut în ocaziile oficiale, cu toate neplăcerile pe care le-ar produce eventual, așa că încă multă vreme îl vom vedea la reuniunile diplomatice, nunți, botezuri, sau înmormântări.

Bijuterii criminale

POLIȚIA germană a întâlnit adesea la delieventii săi instrumente de violență, în aparență foarte inofensive. Niciunul din acestea nu egalează însă în rafinament și ingeniozitate, inelul-pumnal, confiscat mai acum câțeva vreme dela Otto Burger, care a fost condamnat la un an închisoare, pentru că atacase pe un restaurator și pe o femeie, cu această originală armă. Niciuna din victimile sale n'a murit,

dar urmele micilor pumnale paralele, îi vor lăsa desfigurați.

Burger, care a mai fost condamnat pentru mici delictive, a declarat la proces că era beat când intrase în micul restaurant periferic, și ceruse de mâncare.

Birtașul a refuzat să-l servească pe motivul că era beat. A urmat un duel de înjurături, iar mama birtașului a sărit în ajutorul fiului, care încerca să

scoată din local pe turmentatul mușteriu. Burger și-a pierdut firea în cursul acestei lupte și presând pe resortul inelului a sfârșiat cu lamele pe care le ascundea, mâinile și figurile celor două victime.

Burger a refuzat să spuie de unde avea periculoasa bijuterie și a jurat că o cumpărase intenționând să se răsbune asupra unui vechi dușman.

Experții germani în criminologie, cari au examinat inelul, au declarat că n'au mai întâlnit încă o piesă atât de perfectă și de ingenioasă. Cele două lame paralele sunt făcute dintr'un oțel extrem de tăios și se încovoie ca pumnalele arabe, având o lungime suficientă pentru a face răni mortale.

Ambele lame sunt prinse de un resort puternic, ce le face să sară imediat ce apeși pe un mic buton. Forma și ornamentația bijuteriei arată că a fost modelată de un talentat bijutier. Inelul a fost adăugat colecției de arme, din muzeul poliției berlineze.

A apărut

Nou!

Gălătoria unui romancier in jurul lumii

New-York - Cuba - Panama
Havai - San-Francisco - Japonia

de Blasco Ibanez
trad. de H. Sanielevici

300 pagini

Lei 60

— Editura „Adeverul” s. a. —

Spălați-le întotdeauna singură. Nimic nu le spală atât de repede, cruțându-le totodată, ca mâinile Dv. cu

LUX

Spălați în apă caldă! Respectați modul de întrebuințare!

Și
lenajurile
Dv. fine?

iar mâinile vă rămân fine și netede

MISS ROMANIA 1932

SAMBATA 16 Aprilie a avut loc la teatru-cinema RIO din Capitală, marele nostru concurs de frumusețe, la care au luat parte alesele concursurilor regionale din toate provinciile.

Sala cinematografului a fost neîncăpătoare pentru publicul numeros, care a vrut să asiste în număr cât mai impozant la cel mai important eveniment al timpului, mai ales că în acest concurs publicul avea rolul juriului, acela de a alege prin voturile lui, pe cea mai frumoasă între frumoase.

În aclamațiunile delirante ale asistenței, candidatele la titlul de „Miss România” au defilat în rochii de seară, și în maillot-uri, prezentate fiind de d. Groner, talentatul nostru actor, care aducea o notă veselă defilării și încuraja pe candidate.

Din programul artistic vom menționa în primul plan adorabilul sketch „Cosmopolitan-Cabaret”, jucat de trio-ul devenit celebru, Groner-Vasilache și Gretta Popp.

În timp ce o comisiune formată din reprezentanți ai publicului din sală, proceda la numărarea voturilor, un grup de tinere talente coreografice „Lerya-Nicky-Girls” amuzau asistența cu dansuri moderne.

Rezultatul votului a desemnat la titlul de „Miss România 1932” pe domnișoara Alice Enghel, din Cernăuți, al căsă la concursul regional, „Miss Bucovina”.

Domnișoara Alice Enghel „Miss România 1932” primește în fața publicului, premiul de 25.000 lei și alte daruri.

Sus: „Miss România 1932”, d-ra Alice Enghel; stânga: d-ra Florica Cărbuneanu.

Publicul a primit rezultatul votului cu aclamațiuni nesfârșite și alesele i s'au înmănat pe scenă, în fața publicului, premiul de 25.000 lei precum și o frumoasă casetă de tacâmuri oferită de casa Pforzheim.

S'au mai remarcat în mod strălucit, domnișoarele Blanche Tintorescu, Florica Cărbuneanu și Elena Mischiu, aplaudate deasemenea în mod călduros.

Pentru defilarea celor 25 de candidate regionale, casa „ODEON” din București, a pus la dispoziție ultimele modele de maillot-uri, iar fabrica „HERCULES” o minunată colecție de ciorapi de mătase.

În numărul viitor vom publica toate amănunțele acestui impozant concurs, care marchează un nou și măreț succes din seria „Realității Ilustrate”.

„Miss România 1932” este o tânără brună de 18 ani, fiica d-lui judecător C. Enghel din Cernăuți, deosebit de vioaie și atractivă.

Mereu veselă, are o grație distinsă care acaparează imediat simpatia celor din jurul ei.

Juriul regional din Cernăuți sub președinția d-lui M. Fotino, directorul teatrului Național din capitala Bucovinei, a făcut o alegere fericită în persoana d-rei Enghel, care întotdeauna — la serbările la care a participat în orașul său natal — a avut succes, obținând numeroase premii de grație și frumusețe.

Toată simpatia mea dragă reziste „Realitatea Ilustrată”, care mi-a dat posibilitatea nesperată de a fi aleasă „Miss România 1932”

Alice Enghel.

Dinți albi și frumoși: Chlorodont

pasta de dinți din mentă, care înviorează minunat gura.

Tubul: Lei 20.— și Lei 32.—

DA CA

NU-ȘI MAI GĂSEȘTE LINDBERG COPILUL ?

Pentru că Lindberg n'a fost de bună credință față de hoți !...

FAPTUL că s'a răpit copilul lui Lindberg a făcut senzație în toată lumea și mai cu seamă în Europa, mulțumită exclusiv celebrității aviatorului american, întâiul învingător al Atlanticului, primul om care a făcut legătura pe calea aerului New-York-Paris. Dacă n'ar fi fost în joc numele glorios al lui Lindberg, răpirea copilului ar fi fost trecută de ziarele americane la rubrica faptelor diverse — și se petrec atâtea fapte divese în America de Nord!... — pentru că oamenii pe acele locuri au atenția îndreptată asupra unor evenimente mult mai importante decât simpla răpire a unui copil oarecare...

nistele și dactilografele iau lecții de tragere la țintă cu revolvele și mitralierele, spre a putea apăra banca, în caz de atac neașteptat).

Felul cum a fost răpit copilul lui Lindberg e atât de simplu, de firesc (am spune) că ar fi putut fi răpit de oricine — și ar fi putut fi răpit însuși Lindberg!... (Ne e teamă ca metoda să nu se generalizeze și în celelalte continente și bieții copii să fie siliți de-acți înainte să trăiască internați în curți cu zăbrele și case cu porți și uși de fier, ca pușcăriașii!...)

Bandiții n'au urmărit foloase prea mari. Lindberg, deși celebru, e numai colonel în aeronautica americană și nu posedă o avere care să uimească pe vre-un american, obișnuit cu bogățiile fabuloase ale unor Vanderbilt, Morgan, Nortcly, Ford, etc. Nici nu a luat în căsătorie pe fata vre-unui asemenea bogătaș, ci fata unui fost funcționar, reprezentant al Statelor-Unite în Mexic, post mediocru. A fost o căsătorie din dragoste — iar copilul lor Charles-August („Gusti!...”) într'adevăr un fruct al iubirii. Tinerii căsătoriți făcuseră legământul pe viață și pe moarte: Lindberg sbura totdeauna împreună cu soția, niciodată singur. (Au suferit și un accident, la aterizare și au scăpat cu viață, numai mulțumită prezenței de spirit a aviatorului).

Bandiții s'au urcat pe o scară obicinuită, rezemată de fereastră, până la etajul întâi al vilei de la Hopeville, unde locuiau soții Lindberg, au

St. și jos: *Colonelul Charles Lindbergh și soția sa, fiica fostului ambasador al Statelor Unite în Mexico, Morow.*

Sus: *Micul Charles August Lindbergh, fiul celebrului colonel. Copilul a fost răpit și toate cercetările pentru găsirea lui, au rămas infructuoase.*

„Kidnapping”, răpirea de copii, nu e în America o infracție atât de rară. Dimpotrivă, e tot atât de frecventă ca și contrabanda de alcool, ai căror făptuitori chiar când sunt prinși — ceiace se întâmplă destul de rar — sunt numaidecât înlocuiți de alții, căci cererea de alcool e mai imperioasă decât toate poruncile lezei.

În Europa furtul de copii e ceva monstruos, adică în afară de imaginația celui mai decăzut criminal, care înai curând ucide familia toată, decât să întrebuințeze un sistem atât de ciudat de a extorca bani. În Statele-Unite însă, locuitorii au o mentalitate cu totul deosebită de a europenilor. Nord-americani, alcătuiți din amalgamul tuturor popoarelor lumii și alcătuiți în formă de stat modern tocmai în epoca de creștere a valorilor societății burgheze — mașinismul, finanța bancară — n'au decât o credință și un idol: *banul de aur*. Tot ce poate fi convertit în aur, are o valoare certă, restul — e metafizică! (Era fatal ca astfel de oameni să ajungă bancherii lumii). Să nu mai adăogăm la această mentalitate riguros materialistă populația uriașă a majorității orașelor nord-americane și imposibilitatea unui control sever asupra fiecărui individ în parte. În New-York, Chicago, Washington, San-Francisco, etc. — omul se pierde ca 'ntr'o pustie și o pădure. Cea mai numeroasă și bine organizată poliție din lume — poliția Americii de Nord — nu e în stare totdeauna să stabilească demersurile unui individ fie și numai în răstimpul a 24 de ore: atât de multe posibilități are în furnicatul de oameni, oricine vrea să-și „piardă urma”.

Pentru sete de lui de avuție, americanul nu mai poate face deosebire între om și obiectul lui: el fură, la o adică, pe amândouă!...

Răpirea de copii sau de femei este — dacă judecăm cu minte rece — forma cea mai blândă a excocheriei prin șantaj. Bandele care năvălesc ziua 'namiaza mare, înarmate cu mitraliere și granate de mână într'o bancă din Strada Băncilor din New-York și devalizează toate casele de fier, înainte de-a se fi putut da vre-un semn de alarmă — e un mijloc mult mai brutal, trebuie s'o recunoaștem!...

Funcționarii de bancă din America, inclusiv telefo-

adevărată mângâiere pentru NERVOȘI

lucrarea mea recent apărută! In aceasta sunt tratate după studii de ani de zile, originea, manifestarea și vindecarea bolilor de nervi. Trimitei oricui această evangheliă a sănătății,

ABSOLUT GRATUIT!!!

dacă mi-o cere printr-o carte poștală la adresa de mai jos. Mii de scrisori de mulțumire, subliniază efectul unicului tratat pentru binele omenirii suferinde, bazat pe cercetări științifice asidue și fără contenire. Cine aparține

marei armate a bolnavilor de nervi

cine suferă de lipsă de atenție, teamă nervoasă, lipsă de memorie, migrene nervoase, insomnie, deranjamente ale stomacului, supra sensibilitate, durere în membre, slăbiciune totală sau parțială cerebrală ori de orice altă manifestare nervoasă,

trebuie să-și procure cărticica mea dătătoare de alinare cine o va citi cu atenție, va căpăta convingerea liniștitoare, a unicului și simplului drum care duce la sănătate și dragoste de viață. Nu așteptați ci scrieți imediat, astăzi încă.

**Adresați la: ERNST PASTERNAK
BERLIN SO, Michaelkirchplatz 13, Abt 187**

FRIZERIA I. BEER

Moșilor 53 — Telefon 315-72

ONDULAȚIUNI PERMANENTE

TOT TARIFUL REDUS

*Nu există o rimă
mai frumoasă
decât picioare
imbracate în
ciorapi
"Ady"*

Ady

*Ady, ciorapul reginelor
Ady, regina ciorapilor*

luat copilul, au dispărut, lăsând vestea scrisă că vor restitui copilul pentru o despăgubire de 50.000 de dolari. Era — putem spune — o sumă modestă.

Lindberg, în primele clipe, în grozit și indignat, a recurs la ajutorul poliției — care în asemenea cazuri nu putea fi de mare folos. În cazul cel mai bun: al descoperirii făptașilor, cazul devenea foarte grav: acest lucru putea pune în pericol viața copilului. Din hoji, poliția i-ar fi preschimbât în ucigași răsbunători.

De vreme ce furtul fusese făptuit, nu mai rămânea aviatorului decât să socoată că a jucat la cărți, a pierdut 50.000 de dolari, să fi depus banii la locul prescriș și după ce va fi redobândit pe micul Gusti — să fi pus poliția pe urmele hojilor. Poate că lăsând în orice caz de o parte poliția, Lindberg cu ajutorul unor detectivi particulari, ar fi izbutit mai curând să afle pe făptași și să-i dea pe mâna justiției.

Tot scandalul provocat de poliție și de presă a prevenit pe hoji care și-au luat desigur toate măsurile să nu fie prinși.

Nici n'au fost. Timp de mai bine de 30 de zile poliția a căutat — vorba românului — un câine cu coada tăiată, care răspunde la numele de *cuju*: sunt atâtea câini cu acest semnăment și care răspund la acest nume!...

După o lună, Lindberg se da

bătut și e gata să ofere cei 50.000 dolari ceruți. Depune banii — dar nu primește copilul. S'ar putea crede că hoji au fost... necinstiți! că nu s'au ținut de cuvânt!... Cătuș de puțin. Ei nu mai aveau încredere în maiorul Lindberg, care ținea să-și revadă copilul, dar a dovedit că ținea tot atât de mult să pue mâna și pe făptuitori. Și după ce-au pus mâna pe bani, n'au restituit copilul. Au făcut-o anume, spre a se răsbuna? Au făcut-o de teamă să nu fie surprinși?... Greu de răspuns. În orice caz, așa cum a procedat Lindberg nu putea ajunge la alt rezultat.

Nici n'a avut răbdare să aștepte, ca după depunerea celor 50.000 de dolari să treacă o oarecare vreme, ca hoji să se încredințeze că orice urmărire a încetat și să restituie copilul în toată siguranța. (Să-lucidă n'avea niciun rost: moartea copilului nu produce dolari). Lindberg a publicat numerele biletelor de bancă predate hojilor, ca pe calea aceasta să prindă hoji.

Suntem convinși că dacă Lindberg ar fi fost — ca să zicem așa — „de bună credință”, adică ar fi acceptat — vorba cea — „cinstit” târgul propus de bandiți, ar fi redobândit de mult copilul.

Și-l va mai redobândi?... Poate. În America totul e cu puțință — chiar prinderea unor bandiți, și în împrejurările cele mai neprevăzute!... — W.

COAFURI MODERNE

FRUMUȘTEA feminină, acel buchet grațios de farmece, nu e în majoritatea cazurilor, opera Naturii. Și atunci, s'a simțit necesitatea măștrilor corectori, inteligențe ponderate, care lucrează în domeniul esteticii, mână în mână cu realitatea.

Puțini dintre bărbați știu că femeia matură cu pielea figurii proaspătă, pătrunsă încă de fiorul tinereții, a trecut cu câteva ore sau zile mai înainte, prin tratamentul unor aparate de masaj care fac minuni văzând cu ochii.

Ceeace interesează însă mai mult pe cocheta noastră, când are șansa unui ten fraged, este pieptănătura. Ea împlinește chipul, dându-i aiere ștregărești sau preocupate, ea imprimă personalitatea înfățișării când coaforul e maestru și armonizează trăsăturile cu grația buclelor, impunându-le chiar el nuanța adecuată culorii pielii. Privind de curând bogatele vitrine ale unui mare coafor, am rămas surprinsă. Știam că la congresul internațional al breslei au fost lansate câteva culori moderne.

Capete de păpuși, adevărate minuni de expresie, purtau peruci ce reflectau întreaga gamă a blondului: bogatul galben de miere al venețienilor, blondul ușor rozat, încărcat de rafinement și blondul tizian, pe care pictorii l-au prins mai apoi pe pânză, din spirit de imitație. Cu o varietate atât de plăcută a culorilor, pieptănătura nu s'a lăsat nici ea mai prejos.

Coafura de zi: Pieptănătura și pălăria chasseur, e o mică minune de originalitate. Totdeauna maestrul

coafor are grijă să păstreze individualitatea, fie că părul e adus dinapoi înainte, „au coup de vent” fie că adevărate bucle, ascund urechea.

Coafura de seară „mingle” e caracterizată prin simplitatea clasică a liniilor, ce reprezintă în majoritatea cazurilor coafura de zi mai idealizată, adăogându-i-se „chignoane” sau „meche”. Atât coafura de zi cât și cea de seară, se obțin printr'un „sein plu” pus pe apă, ambele având la bază ondulația permanentă.

Cât despre această din urmă operație, aparatele care imprimă părului liniile dulci și unduioase, au fost de curând atât de reușit perfecționate, încât astăzi eleganta noastră este scutită de timpul pierdut, având în permanență un cap îngrijit și proaspăt ondulat.

LECTRICE

Fotografia de mai sus reprezintă pe basul Platon Zessevich, în rolul „Prințului Igor” pe care l-a interpretat pe scena Operei Române.

Foto Ramacher

CRIZA IN LUMEA ARTISTICA

DE VORBĂ CU D-NA CECILIA CUȚESCU-STORK

VIAȚA deplin realizată, este tot atât de frumoasă ca o clădire concepută în linii armonioase, executată cu măiestrie, împodobită cu artă.

Sunt puține ființele care-au avut puterea de voință, statornicia în muncă, constanța în fața vicisitudinilor vieții și au reușit să înalțe clădirea existenței lor, până la frontonul armonios, ca un templu elin.

Printre aceste ființe privilegiate este fără îndoială admirabila pictoră și femeie Cecilia Cuțescu-Stork, a cărei operă bogată de o înaltă ținută și o superbă envergură, este de multă vreme cunoscută publicului românesc. Operă diversă, originală, abordând toate genurile, de la desenul larg și amploarea îndrăznească a frescei, la minuțiozitățile peisagiului, la expresivitatea portretului, la ascuțimile creionului și delicatele aquarele.

Dar, în clipa de față, voioșia muncii la artiști, este stinsă de o teribilă, de o chinuitoare grijă. Criza bântuie terenul gingaș și luminos al artei, cu o furie de viscol. Afăcerile stagnând în toate direcțiile, este natural ca arta — podoabă fermecătoare a vieții, dar nu de primă necesitate — să fie lăsată la o parte. Artiștii plastici, îndură o situație

din cele mai grele, pe care doar o intervenție energetică și imediată a statului ar putea-o ameliora.

Aflând că în acest scop s'ar fi constituit un comitet pentru soluționarea crizei la artiști, din care face parte și d-na Cuțescu-Stork, ne-am adresat d-sale. Natural, în mîlnatul său interior, conceput după planul unei estetici judicioase, împodobit cu fresce admirabile și cu opere de artă fără preț, criza apare ca o fantomă hădă și îndepărtată. Totuși d-na Cuțescu-Stork pare îngrijorată de tristețea situației artei în România.

— Un comitet al crizei? E drept, am alcătuit un comitet, împreună cu maestrul Verona, sculptorul Jalea și alții, dar suntem în faza grea a tratativelor și n'aș putea preciza încă ce se va face. Mai ales că nu depindem numai de noi.

Șomajul e un fenomen social care pe cei mai vajnici admiratori ai înjghebărilor de azi îi poate lăsa pe gânduri.

Noi, cei doritori cu ori și ce preț „de mai bine” vedem în această stare disperată de lucruri, o garanție a unor grabnice hotăriri, a observa mai din adânc fenomenele sociale, pentru a le găsi pulsul lăuntric.

— Dar răul, spune d-na Stork, este mai adânc și are origini mult mai grave. Deocamdată toată lumea se sbate cu disperare în acest faliment al civilizației, și la fel și artiștii, ei care totdeauna au crezut, au sperat și ca fluturii au cules, prin inspirația lor, tot ceea ce a fost mai subtil, mai înalt, mai limpede, în izvorul omenesc.

(Continuare în pag. 13).

Sus: „Astrelor” friză; stînga: „Maternitate”; jos: „Suferința”.

redacție PLUTITOARE

Dreapta: Montarea aparatului de radio, la bordul caicului, pe care este instalată redacția plutitoare.

PROPAGANDA, lămurire, explicațiuni, aceste sunt expresiunile cele mai uzitate în Rusia sovietică, spre a atinge scopurile pe care și le-a propus, în planul cincinal. Principiile comunismului trebuie să fie bine lămurite omului simplu, dela țară. Numai printr'o răspândire cât mai largă a ideilor colectivistice, uniunea sovietelor — care astăzi este condusă de un număr relativ mic de fruntași — poate câștiga stabilitate. În consecință, e ușor de înțeles și bibliotecile mobile, și trupele de artiști în turneu, — cari joacă, în fața poporului, piesele de propagandă, numite „ziare vii” — și nenumărații călători propagandiști, automobilele cu radio, și așa mai departe.

Mulțumită campaniei susținută împotriva analfabetismului, a cărei urmare a fost că o mare parte din populația dela țară, — ținută odinioară, în mod artificial, într'o totală incultură, — a învățat să scrie și să citească, străduințele depuse se bucură de oarecare succes. Din ce în ce crește în Rusia nevoia de hrană sufletească, nevoia de-a cunoaște și afla și se naște astfel necesitatea unei cărți sau a unui ziar. E lesne de înțeles deci că propaganda pe care cărțile și ziarele o fac, paralel cu învățătura, își face un drum încet dar sigur în conștiința poporului.

Spre a atrage în cercul de cultură și pe muncitorii forestieri, ținuți prin păduri, pe marginile apelor curgătoare, — drumuri pentru buștenii tăiați — departe de orice civilizație, săptămâni și luni de-a-

Stânga: Paginația gazetei; jos: după paginarea completă, ziarul este tipărit pe bord, la o mașină „Boston” și distribuit apoi lucrătorilor lemnari.

(Photo Union).

dul, în ultimul timp s'au creat, în Rusia, redacții plutitoare, în special pe fluviile Volga și Nipru. Aceste redacții care răspândesc știrile importante în regiunile forestiere, sunt perfect instalate, spre a putea primi informațiuni și a le colporta mai departe. Redacția ziarului „Lesnoi Rabotschii”, „Lucrătorul forestier”, care este înfățișată în fotografiile noastre, e prevăzută cu o instalație receptoare de radio, și cuprinde chiar un cinematograf mobil, cu ajutorul căruia, în aer liber, sau în săli adecuate, se poate, imediat, a-

ranja o reprezentație de cinema. Redacția înseamnă o adevărată lucrare măestră, în ceea ce privește folosirea spațiului. Pe două bărci mari, de pescari, s'a fixat o dușumea de scânduri și pe ea câteva cabine mici, acoperite de așe. În aceste cabine se găsește redacția, tipografia și imprimeria ziarului. Totul apare ca o instalație de păpuși, sau o miniatură de muzeu, și nici nu i-ar trăsni cuiva prin gând, că aici se tipărește un ziar foarte mult citit, printre muncitorii de păduri.

Dr. KARL SIEBERT

Criza în lumea artistică

(Urmarea din pag. 11)

Acest factor social, nu destul de apreciat, artistul — cel care pecetluiește, împreună cu omul de știință certificatul de cultură al unui popor, — e azi dureros lovit în toate facultățile sale creatoare, pentru că mediul în care trebuie să trăiască, nu-i mai permite nici o expansiune a firei sale avântate, aripile lui se odihnesc cu tristețe, din sborul visului amăgitor. Ce face Statul pentru artistul, care i-a hărăzit un loc de frunte între popoarele civilizate, cu ocazia expoziției operelor lui? Are poate cele mai bune intenții, dar deocamdată solicitudinile sunt rare.

Mici licăriri, la noi, ca și în străinătate, apar, din când în când, aprinzând speranțe nouă în rândurile celor tineri.

Primarul general al Capitalei d. Dobrescu, a înființat o *comisiune de estetică* a Capitalei, compusă din câțiva artiști, din care am și eu onoarea a face parte. Nu de mult s'a cetit în cotidianele noastre un program de înfăptuire, în legătură cu inițiativa primarului referitor la pictori și sculptori, program menit a ușura întrucâtva criza de lucru. Trebuie să mărturisim că rar ne-a fost dat să avem un primar atât de înțelept și cu bunăvoință ca d. Dobrescu.

Trecând de la mizeriile imediate ale vieții, d-na Storck, o convinsă și ardentă feminisă, vede originea tristei stări de azi, în însăși baroca organizație a societății și mai ales în lipsa de educație sufletească. Speculând asupra ideilor în curs, d-sa ne spune:

— Nu trebuie să ne mai mulțumim cu măsuri anestezice adică să nu ne mai oprim la jumătatea drumului, să ne coborâm în noi-înșine spre a face *revizuirea cea mare*, să luăm o hotărâre solemnă, pentru a ne purifica sufletește. Aceasta este baza care ne lipsește. Să încercăm acum. (în deosebire de alte dați), să devenim mai buni, în numele unei demnități umane, din mila suferințelor semenilor noștri, desrobindu-ne de sub povara atâtor prejudecăți,erezuri care ne întunecă judecata și ne strivesc sufletul.

Ne trebuie o nouă educație a Eului, căci în definitiv ce este civilizația, decât o consecință a Eului. Pe această platformă de înaltă conștiință femeii luminate de azi li aparține rolul civilisator de suflete, în sudura unei noi concepții de viață, cu o nouă civilizație, ce va isvorî din ea.

Pentru saltul necesar către o

nouă așezare, o nouă stare de lucruri, ne trebuie pacea interioară necesară unei cunoașteri de sine, o mai strânsă legătură între creier și inimă, o armonizare între toate facultățile noastre”.

Am strâns mâna energică, mâna muncitoare, ce-a realizat atâtea lucruri frumoase și care corespunde atât de bine minții luminate și îndrăznește a artei, care a mai adăugat înainte de plecare:

— Intrucât privește specialitatea mea, arta decorativă, uitaji-vă unde suntem în țara noastră, din punct de vedere decorativ! Când ajungi într'un oraș în străinătate, ce te isbește întâi? Estetica afișelor, a placardelor, a firmelor chiar, care fac frumusețea și eleganța străzilor. La noi această artă este cu totul embrionară și efectul față de străinii cari vin să ne viziteze, este cât se poate de supărător... Gustul mulțimei nu este dezvoltat și cea mai apropiată dintre arte, nu e de loc încurajată. Dar pentru asta...

LUCREZZIA KAR.

Curiozitate filatelică

Deși republica spaniolă își va serba în curând aniversarea, corespondența din Madrid precum și din celelalte orașe spaniole e încă francată cu timbre pe care se vede efigia lui Alfons al XIII-lea. E drept că deasupra s'au tipărit cuvintele: Republica spaniola.

Cine știe dacă aceste cuvinte nu sunt simbolice.

Dorind a filma romanul „VALURI” caut interpreți pentru ofiterii de marină Andrei, Mircea, Alexandru și interprete pentru Irina, Nemesis și mica Miriam. Trimiteți fotografii și detalii sub toată seriozitatea și discrețiunea la „Căsuța postală No. 81 „Constanța.

Romanul se poate obține dela aceiaș adresă trimițând prin mandat postal lei 65. La cerere se restituie costul imediat.

HIDROELECTRICA STR. CÂMPINEANU 48 BUCUREȘTI

STĂ LA DISPOZIȚIA DV. PENTRU A VĂ INSTALA ȘI ÎNGRIJI LA ȚARĂ TOT CONFORTUL DELA ORAȘ PRIN GRUPURILE ELECTROGENE AUTOMATE **DELCO LIGHT** ȘI POMPELE AUTOMATE DE PRESIUNE

PRODUS GENERAL MOTORS U.S.A.

HIDROELECTRICA STR. CÂMPINEANU 48 BUCUREȘTI

MAMA ȘI FICA lucrează cu plăcere întrebuințând *bumbăcel de brodat „Meridian”*, material ideal pentru brodat absolut garantat la spălat și la soare.

MEZ

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ BUCUREȘTI • STR. DOAMNEI No.14

Tipuri meserii care dispar

Stânga și sus: Micul „fabricant” de rahat, în atelierul său alături de marea fabrică de dulciuri.

RÂND pe rând dispar figurile caracteristice ale Bucureștilor de altă dată.

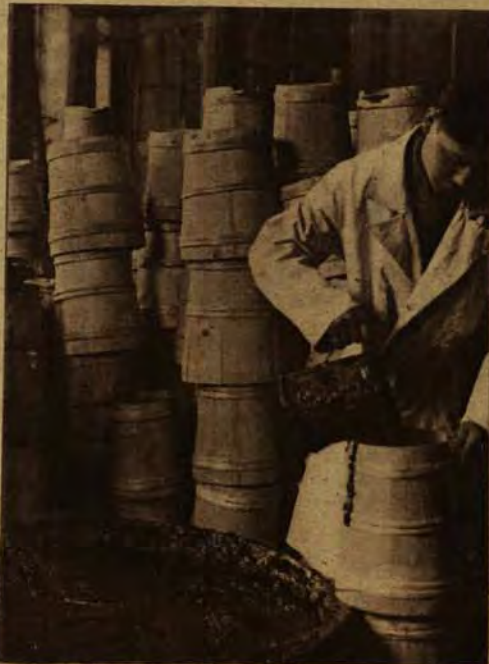
Apariția bragagiului constituia — cu ani în urmă — deliciul copiilor. Amintirile de școlar nu pot șterge imaginația sârbului, sau albanezului cu tichia de dimie albă pe vârful capului, stând ca o stană în picioare, lângă donița nichelată, plină cu bragă și coșul ochiu de zaharicale. În recreații se făcea tot aliș-veriș-ul.

Care mamă nu dăruia odraslei cinci sau zece bani, în fiecare dimineață? La ora prânzului negustorul se întorcea acasă ușurat de marfă, dar cu buzunarul doldora de bani mărunți și lucitori.

Vremurile au luat acum altă față. Copiii nu mai sunt aceiași de acum două decenii. Își economisesc banii pentru bicicletă, sau aeroplan, iar în plină arșiță preferă băuturii din mei fermentat, limonada cu gust înțepător de acid, pe care o beau pe nerăsuflăte, cu ochii strălucitori de plăcere.

Intr'un colț depărtat de suburbie, în plină vecinătate a cazarmilor am întâlnit unul din puținii bragagii cari mai există pe la noi. Stătea pe un scăunas, spre marginea trotuarului și privia fix înainte, cufundat în gânduri. I-am cumpărat un ciubuc de zahăr roz, dăltuit parcă la suprafață, cu drotul.

— Merge treaba?

halvaau.

Cum se prepară

— Deloc. De dimineață până acum l'am vândut două „brăgi”. Nu cumpără nimeni. Azi e Duminecă și nu știu dacă am să mă întorc diseară cu un pol acasă.

— Măncarea și dormitul de unde ies atunci?

— Mi le dă jupânul. Mai încearcă și el vechea meserie.

— E departe bragageria stăpânului d-tale?

— O palmă de loc — peste drum de fabrica Lessel.

Am pornit înainte, tot înainte pe Calea Plevnei în sus, pe un drum drept nesfârșit de lung. Impresii de autochtonism mai stăruiau încă pe ici colo. Un camion vopsit în verde se odihnea lângă un gard. Aproape, în curtea unui regiment, o goarnă începu să sune umplând aerul cu un șir de note prelungi, melancolice.

Am dat însfârșit de mica prăvălioară tupilată spre pământ. Stăpânul văzând că vechiul comerț nu merge, a înjghebat un mic birt, cu prețuri accesibile chiar celui mai nevoiaș om. Acolo cu treispreze lei ți se servește două farfurii încărcate cu mâncare și pâine din belșug.

— Lazăre, dă-mi o furcă... strigă răgușit clientul și furculița de cositor sboară prin aer, prinsă cu agilitate de acrobat.

Prin rafturi zărești bomboane și semințe. Braga o ține sub tețgea, într'o damigeană de câteva chilograme.

— Copiii de prin împrejurimi nu beau bragă?

— Le e rușine... vorbi cu o umbră de muștrare în priviri.

Familia sârbului Lazăr a venit în țara noastră acum cincizeci de ani, cu întreaga pojijie.

Ce bine-i mergea bătrânului!... vorbi negustorul. A cumpărat loc de casă, a clădit și avea și bani strânși. În fiecare săptămână se făcea foc jos în subsol, la cazan.

Și m'a condus într'un fel de pivniță, arătându-mi instalația, explicându-mi în același timp cum se prepară braga.

Intr'un cazan de alamă de câteva sute de chilograme, — prevăzut jos cu un cuptor, se pune apă. Când aceasta se înfierbântă, se toarnă înăuntru făină albă și mei măcinat. O zi întreagă trebuie să fiarbă, mestecându-se aproape încontinuu cu un „raz” de alamă. După ce s'a răcit se scot douăzeci treizeci de lopeți și se pun într'o copale adăogându-li-se apă, puțină bragă și drojdie de bere — în timpul verii — ca fermentația să se facă cât de curând. Când suprafața acestui amestec se umple cu bășici, se strecoară printr'un capaç, cu ochiuri mari și o sită deasă de alamă.

La sfârșit negustorul are grijă să-i adauge și o mică cantitate de zahăr.

Condițiile neigienice în care e întreținută această băutură, după fierbere, a fost principalul motiv care a îndepărtat poporul micilor clienți.

„Tratația” în curtea fabricii.

Stăpânul tocmai se așezase la lucru. Prepara rahat.

Intr'o rășniță ciudată încep să macine scrobeală, în timp ce în cazan glucoza amestecată cu zahăr fierbea cu inverșunare. Dădu jos vasul, al cărui conținut răcit fu amestecat cu făina albă a scobelii.

Turnat în niște saltare ale unui vechi dulap, după un scurt timp pasta gelatinoasă, presărată cu un strat de amidon, fu tăiată și așezată în cutii pentru vânzare.

Toată operația de mai sus bătrânul o făcu domol, tacticos, cu gândurile aurea, parcă.

— Nu mai merg treburile... bolborosi el. Ne concurează fa-

bricile, care produc mult și ieftin. Lucram înainte susan, alviță, bomboane. Astăzi am rămas numai la rahat. Ni-l cumpără puii de olteai și negustorașii de pe la margine.

***

Nu departe de locuința bătrânului se înalță, ca o sfidare, un furnal de fabrică.

Acolo un șirag de numeroase mașini lucrează susanul pentru prepararea halvanei.

Poți urmări diferitele faze prin care trec semințele: muieră, curățirea de coaje, punerea în saramură, spălarea, prăjirea și măcinarea lui. Bobul mare la început devine mai apoi mic și fin ca orezul. Zdrobit în niște

pietre, aidoma celor de moară, tahânușul curge în valuri încete.

Pentru prepararea halvanei, tahânușul se amestecă într'un cazan, cu ajutorul unei lopeți. Lucrul acesta trebuie să se facă manual, deoarece fibrele nu permit o intervenție mecanică.

Vedem dar că dezvoltarea industriei a încheiat o epocă, nimicind parfumul de orientalism.

Braga în preparație.

Era și timpul. Rămâne acum ca anume organe gospodărești, conștiente de sănătatea indivizilor și estetica străzilor să exi-leze definitiv ultimile rămășițe ale comerțului ambulant.

MARGARETA NICOLAU

Bragagiul

Fel de fel de zvonuri — parte neintemeiate — mergeau din gură în gură.

— „La bragageria din colț a căzut astă noapte un șoarece în butoiul cu bragă”.

Băutura de culoarea borșului a produs atunci scârbă și numai la amintirea ei îți se întipărea pe chip o grimasă de desgust.

Nu va trece mult și acest produs va fi amintit doar de dicționarele care nu vor putea omite pitorești tipuri ale vânzătorilor, chipuri atât de clare ale copilărie noastre.

Persistă însă în vremurile noastre negoțul ambulant al alviței și rahatului. Prin funduri de mahala, resistând încă progresului mecanic, mai găsești ici colo înjghebări primitive, pentru fabricarea celor două produse. În str. Dr. Obdenaru No. 23, am descoperit unul din aceste fosile.

Cărți noi

La Cleveland-Ohio (U. S. A.) a apărut de curând calendarul ziarului „AMERICA”.

Minunat tipărit pe hârtie extra velină și cu un sumar select, calendarul ziarului „America” aduce un real serviciu românismului de peste Ocean.

Numai

DIAMOND

este lama de ras ideală!

DURERI DE STOMAC

Puteti repede suprima indispozițiile Dv. stomacale, luând după mese Magnesia Bisurata. Cea mai mare parte din durerile de stomac sunt datorite sau însoțite de un exces de aciditate și Magnesia Bisurata neutralizează în câteva minute excesul de aciditate, face să dispară inflamația mucoaselor și asigură o digestiune sănătoasă și regulată. Ușurare imediată în caz de aciditate, arsuri pe stomac, gastrite și indigestiuni.

MAGNESIA BISURATA

DE VÂNZARE LA TOATE FARMACII E ȘI DROGUERIILE
PREȚUL PENTRU PUBLIC FLACONUL MIC LEI 75

MACAROANE HERDAN
BUNE EFTINE, SPORNICE

Dreapta: Mareșalul Hindenburg a fost ales pentru a doua oară, președinte al republicii germane, pe o perioadă de șapte ani. În clișeu, d. Hindenburg, la masa de lucru, fotografiat a doua zi după alegere.

Sus: Fotografia noastră reprezintă un mic automobil pentru copii, care oricât de minuscule e, în raport cu autobuzul de lângă el, poate transporta câteva persoane; dreapta: Municipalitatea Vienei a impus școlilor primare, reguli igienice, care urmează a fi respectate cu strictețe. În fotografia noastră: o demonstrație pentru spălarea dinților; jos: Motociclistul german Ernst Henne a stabilit un nou record de 232,633 klm. pe oră, pe kilometru lansat; stânga jos: Dictatorul Italiei, d. Benito Mussolini a vizitat de curând lucrările de secare a lacurilor pontinice.

Dreapta: La Londra s'a înscenat de curând «Miracolul», tragedie de Vollmöller, în regia lui Max Reinhardt. Înainte cu 21 de ani, când piesa s'a reprezentat la Londra pentru prima dată, rolul Madonei a fost jucat de Lady Diana Manners, actuala soție a secretarului de stat Duff-Cooper. În actuala înscenare, rolul principal este jucat tot de prima interpretă.

Jos: Orville E. Scott unul dintre pionierii aviației plănuiește un raid aerian în jurul pământului pe care-l va executa maximum în cinci zile urmând să pornească dela St. Louis și să aterizeze tot aci. Aeroplanul va face numai două escale de reprovizionare, la Paris și Tokio.

Jos: La Londra s'a întrunit de curând, conferința marilor puteri, care trebuia să pună la punct chestiunea blocului economic dunărean, preconizat de dl. Tardieu. Conferința a eșuat. În fotografia noastră, reprezentanții marilor puteri, la eșirea din Ministerul de Externe englez. Mijloc jos: O artistă a teatrului Scala din Berlin, are ca pasager, pe motocicletă, o focă dresată, care nu-și pierde cumpătul nici la cele mai mari viteze.

INTERIOARE VECHI ROMANEȘTI

CASA BARBU CATARGI
CASA PORTELANURILOR

Sus: Tablou din casa Catargi.
Dr.: Un dulap de o frumusețe rară.
Jos: Hall-ul palatului Catargi.

FERICITA îmbinare de decor modern și vechi mobile autentice franceze. Hall, în sobră ținută de stil englezesc, ca și mica bibliotecă cu rafturile cărților adăpostite în firdizele zidurilor. Contrast original cu cele două saloane, — foarte luminoase, — Louis XVI.

Fotolii copiate exact după mobilierul unui salon al castelului regal de la Fontainbleau. Aubusson autentic. Sub splendidul tablou „Ovreiul cu găscă” de Grigorescu, un colț de fine mobile din lac negru chinez. Spetezele, ușor curbe, decorate cu figuri în relief, în lac de aur. Vechi brocat verde, foarte palid. Vitrine, adăpostind sub cristalul limpede rare piese de porțelanuri scumpe. Câteva portrete de familie, dintre care cel mai interesant e acel

Sus: Colț din salonaș.

a Mariei Catargi. Măritată cu prințul Miloș Obrenovici, fiul lor deveni mai apoi regele Milan Obrenovici. Femeie de rară seducțiune fizică și spirituală, Maria Catargi avea să devie prima doamnă a Principatelor-Unite...

Un alt portret intruchipează amintirea pământească a altei doamne din familia Banului Enache: o Catargi măritată cu contele francez Becclar. Era atât de frumoasă în-

Jos: Un colț dintr'un dormitor.

cât părinții aranjeaseră o adevărată gardă în jurul ei, pentru a fi păzită de îndrăsneala nenumăraților adoratori.

Portretul lui Barbu Catargi, pictat de Th. Aman, străjuește, aproape în mărime naturală, hallul; iar de-asupra scării interioare, — prezidează parcă — un splendid portret al d-nei Ecaterina Gh. Cantacuzino, mama actualei doamne Catargi.

Dar cel mai frumos lucru, în această minunată locuință, e aranjamentul hallului de sus, în cel mai pur Biedermeier. Directoire-ul vienez. Nuc și rădăcină de nuc, lustruit ca o placă de metal. Scrin și birou și mese și oglinzi și ceas în același stil romantic. (Ceasul are în jurul cadranului o ghirlandă de mici flori, lucrate în email). Sfeșnice de acum o sută de ani. Aștepți să vezi intrând siluetele subțiri ale femeilor contemporane cu Franz Schubert: lungă rochie, în falduri moi, strânse tocmai sub sâni, cu panglică de catifea neagră. Cadru emoționant ca orice reminiscență din anii de misterioasă prefacere sufletească, de după definitiva prăbușire a celui mort în insula St. Elena...

CASA PORTELANELOR

Ce altă denumire mai bună pentru curiosul muzeu strâns în înguste încăperi, locuite de d-soarele Mariette și Olga Catargi?

Dr.: Portret
Jos: Colț din sufragerie.

Când ai intrat, te întâmpină imediat strălucirea caldă, policromă a nenumăratelor porțelanuri. Vitrine, *psihé*, bahu, oglinzi, ceas, cu cadrul în porțelan de Sachsa. Mici mese rotunde, cu placa superioară din Sèvres, uluitor de multe bibelouri, mari și mici, farfurii decorative. Sachsa, Alt-Wien, Rodhes, Sèvres, Murano... A da! policandrul imens lucrat în pasta colorată, în

Jos: Aspect din casa Catargi.

insula Murano. O incremenire de străvezii muselinuri albe, roz, bleu, verzi...

Bahut-ul cel mare, din lemn negru, prins tot în plăci de Sachsa, pe care sunt pictate scene alegorice în gustul secolului 18-lea. Deschise, cele două uși superioare, apare un fel de grădă, lucrată tot în porțelan, cu grațioase cariatide multicolore.

Antretul, foarte îngust, e copleșit de mulțimea vitrinelor, pline cu porțelanuri, cu mobile grațioase, subțiri, marcheterie și lemn de trandafir.

În fund, camera mică a unei sufragerii — miniatură parcă. Aci e totuși aproape întreaga argintărie a familiei Catargi. Curioase vase de China, Bufete înalte și înguste. Scaune mici și foarte joase.

Apoi un dormitor autentic Boula, din cea mai bună epocă. Poate unica la noi în țară. Abanos, încrustații de lac roșu și bronz.

Lacul e aproape căzut. Lemnul însuși a păstrat însă urma roșie a puternicei vopseli orientale. Tapiseria, culoarea vișinei putrede. Și aci, un portret, — un pastel, — al Mariei Obrenovici-Catargi.

Un alt pastel: boerul Iordache Catargi, cel care a plecat cu poștalionul la Paris, pentru a vedea pe Napoleon I și a-i vorbi în anul 1812.

* * *

Încă un mic salonaș-budoar! O vitrină tot de porțelan, un micuț birou din secolul al 18-lea, un autentic șal chinezesc, foarte vechi, pe un perete. Stampe de 100 și 200 de ani. Un Gainsborough, tot în stamă.

Pe frumoase covoare uzate, în dulci culori stinse, printre grădile mobile prețioase, un câine mare, puternic, — Mingo — (cu nume tot de porțelan) se plimbă liniștit și sigur de orice mișcare a sa. Nu a doborât niciodată nicio figurină, nicio tabatieră de lac sau porțelan, nu a trântit nicio măsură, cu placă de Sèvres...

Pe un „Erard”, din prima epocă, colecția de porțelanuri mici, chineze, au prins o rază mică de soare și se joacă cu ea.

Poate în colțul berjerii s'a ghemuit, în vreo seară de nostalgie, frumoasa principesă Obrenovici. Mândra strănepoată a Banului Enache se visa alături de Alexandru I Cuza, doamna Țărilor Românești...

OTILIA GHIBU-SILVIA

TEATRELE NOASTRE

Teatrul Național a reprezentat de curând admirabilă dramă psihologică a d-lui Victor Eftimiu. „Daniela” sau Drumul prin ceață. În fruntea selectei interpretări, au excelat d-na Agrepsina Macri-Eftimiu și d. Romald Bulfinsky.

Inebunim? KIMONOUUL INSTELAT

S'a constatat mai de mult că în Anglia, Franța și în majoritatea celorlalte țări, numărul nebunilor e în constantă creștere.

Un statistician englez, desigur cam mucalit, ne anunță cu cifre, că de acum în două secole nu va mai exista în Europa nici un individ în deplina posesiune a rațiunii sale.

Calculul său e destul de neliniștitor. În 1859, proporția nebunilor era de 1 la 535 de locuitori; în 1897, această proporție devine: 1 la 312, iar în 1930 e de 1 la 150 locuitori.

Dacă progresia va continua — și n'are de ce să nu continue — proporția va fi în 1977 de 1 la 100 iar în secolul viitor de 1 la 100. Atunci, toată lumea va fi nebună.

Trebuie să observăm însă că în acest caz, nu va mai exista nimeni care să-și dea seama că oamenii au inebunit.

Romanul d-lui Victor Eftimiu, pe care sutele de mii de cititori ai „Dimineții” în urmăresc cu pasiune în foiletonul ziarului, a apărut în volum, în urma cererii multor lectori, cari intrigați de desfășurarea evenimentelor și dornici să afle mai curând desnodământul, n'au răbdarea să aștepte sfârșitul, în coloanele acestui ziar.

Intr'un volum de patru sute de pagini și numeroase ilustrații de I. Val., pasionantul roman al celui mai fecund și mai variat dintre scriitorii noștri, se găsește de vânzare la toate librăriile și costă optzeci de lei. „Kimonul instelat” deși apărut în volum, va continua să se desfășoare, până la terminare, în foiletonul „Dimineții”.

SENZAȚIONAL!

O față nouă întinerită în 8 zile la orice vârstă fără coșuri, pistrui, riduri (Zbărcituri) cute, ten gras, porii dilatați, nas roșu sau orice necurătenii ale feței și mâinilor, prin masca în pastă ultraactivă „Juno”. Absolut nevătămător. Efect sigur!

Borc. Lei 125 — 2 borc. Lei 240
Depozit: „OPAC” str. Doamnei, (Galeriile Blanduziei) etaj. București.

Toate femeile elegante, toate cochetetele

INTREBUINTEAZA
CREMA SI APA LAURA

NEINTRECUTE PENTRU TEN

Citiți „MAGAZINUL”

Institut Cosmetic Medical

(Institut de infrumusețare)

Str. Știrbey-Vodă 34. Tel. 359-18

Dr. F. KOVACS

BOLI DE PIELE
ȘI COSMETICĂ

Consult. 11—12 a. m. 2—3 p. m.

Tratament cu ore fixe

SAVON. PÂTE ET EAU DENTIFRICE

MAURIO

LEGRAIN

NEÎNTRECUTE PENTRU ÎNGRIJIREA DINȚILOR

Supletea linie elegante cu MĂTASEA

LYON'S
BUCUREȘTI • LIPSCANI 38 (COLT ȘELARI)

ALB... de Petre Stănescu

TOTUL, totul în camera aceasta îmi excită simțurile, îmi înțeapă nervii. Zadarnic închid ochii, zadarnic... Degetele mele simt culoarea, o simt aceeași în toate părțile. Alb, alb, alb... Patul, masa, scaune, ziduri, totul este alb... Oh! desigur voi înnebuni!... Albul mat sau lucitor, în umbră sau în bătaia soarelui, albul enervant răsare din toate părțile...

Le-am spus, i-am rugat, i-am implorat pe broscuții îmbrăcați în alb, cu ochelarii încadrați în celuloid, i-am rugat să mă scoată din celula albă, să mă mute într-una verde, albastră sau neagră. El nu mă înțelege. Și e groaznic, groaznic să suporti zile întregi albul uniform, albul mat al mobilelor albe. I-am rugat săptămâni, dar ei mă cred nebun... Nu sunt, NU SUNT... Dumnezeu, ei nu vor să mă creadă...

Ultima dată l-am rugat pe tânărul înalt cu halatul alb, mai lung de genunchi. Faptul s'a petrecut săptămâna trecută. I-am explicat că îmi dau perfect seama că creierul meu funcționează normal, la fel ca și al lui. Totul nu este decât un șoc nervos. Am făcut apel la el, la inteligența lui tânără și l-am rugat să vorbească cu mine cum vorbește cu un prieten al său. I-am spus apoi că urmând o logică strictă și formală s'ar putea admite foarte bine ca toți oamenii normali să fie nebuni, iar cei câțiva considerați nebuni să fie în realitate oameni întregi. Aprecierea celor mulți ar fi adevărată, tocmai fiindcă este a celor mulți. Am accentuat însă că eu nu cred acest lucru: am raționat astfel, pentru a-i arăta că pot să raționez.

Mi s'a părut că a ascultat foarte atent. Când l-am spus însă că albul mă înfloară, că nu pot să văd alb, atunci am văzut pe fața lui aceeași expresie, ca și pe fața celorlalți, am văzut că nu mai asculta pe un om, asculta pe un nebun. I-am spus atunci că voi face un efort de voință, mă voi autosuges-

tiona, spre a nu mai fi atârnat de alb. El iar m'a privit atent și mi-a spus că aceasta este singura cale de a redeveni sănătos.

Tot timpul îl priveam în ochi, căci dela gât în jos era îmbrăcat în alb. În ochii lui văzusem scântei de încredere în mine. La urmă îmi întinse mâna, cu promisiunea că va face tot posibilul să fiu scos de acolo, spunându-mi că el personal este convins că sunt sănătos. Eram fericit că însăși voi scăpa de iadul alb. El îmi întoarse spatele și porni spre ușe. Când trecu prin dreptul ferestrei, o rază de soare căzu pe halatul său alb și imaculat. Prin ochi îmi pătrunseser în creier cel mai albicios alb din câte există. Oh!... Am simțit atunci durere, durere albă, îngrozitoare... Am sărit din colțul meu drept în spatele lui. L'am apucat cu dinții de gulerul alb și cu mâinile i-am sfâșiat albul halatului său... A fost o clipă fatală pentru mine. Numai o clipă, fiindcă apoi mi-am revenit. I-am ajutat să se ridice de jos, unde îl trântisem și l'am rugat să mă lerte. El m'a privit cu frică și a fugit. Am auzit când a întors cheia în broasca ușii mele.

De atunci nu mă mai rog de nici unul. Înțeleg că e zadarnic. De aceea trebuie să vorbesc cu cineva din afara acestui iad... Iată, mi-a venit gândul să scriu cum s'a întâmplat nenorocirea:

Erau opt zile de când ne logodisem și încă nu pătrunsesem taina sufletului ei. Lucrul acesta mă consuma. Nu-mi spusese niciodată „Te iubesc”, din contră, se menținea într-o rezervă chinuitoare și rece. Cu toate acestea, împrejurările în cari am cunoscut-o și graba cu care a primit propunerea mea de a ne căsători, după ce, știu foarte bine acest lucru, zăpăcise complet pe mulți alți tineri și refuzase în timp atâtea partide minunate, mă făcea să inclin a crede că avea pentru mine ceva deosebit. Mă iubia?... Poate. Dar nu era certitudinea, nu

era deplina încredere care m'ar fi liniștit. Poate într'adins menținea în sufletul meu echivocul, tocmai pentru a fi mereu torturat de aceeași vecinică întrebare și a fi astfel mereu cu gândul la ea. Poate!...

Și în timp ce eram înfrânt de chinuitoare îndoeli, în timp ce întreaga mea făptură, întreaga mea mândrie erau zdrobite de această păpușe enigmatică și blondă, subconștientul meu prepara o răzbu-nare groaznică.

În după amiaza aceea am pornit la patinaj, ca de obicei. Ghiata era în centrul orașului. Când sania ajunse în acest loc, ea făcu semn vizitiului să meargă mai departe. Parcă simt și acum bucuria ce am avut-o atunci.

— „Însfârșit, mi-am zis, însfârșit, ea vrea să fim singuri, ferți de privirile altora”. Sania mergea acum spre ghiata din afara orașului, un lac imens, mărginit de o parte cu o pădure bătrână de stejari. Aci veniau de obicei puțini patinori și puteam fi aproape singuri. Eram nerăbdător să ajungem mai repede fiindcă presimțeam începutul deslegării enigmei și spulberarea vrajei ce mă ținea legat. Însfârșit femeea se va arăta. Vom fi singuri, îmi va cuprinde gâtul, și slabă în brațele mele, îmi va spune printre sărutări că totul nu a fost decât teatru, un șiretlic abil întrebuintat, pentru că mă iubeste și vrea să mă păstreze cu orice chip. Aceasta ar fi fost clipa când vraja ar fi încetat. Dar mă înșelasem.

Sania coti brusc ultimul colț și înaintea noastră se întinse deodată câmpia nemărginită și albă. Ea tăcea. Eu îi priviam profilul dumnezeiesc și ochii plini de orizonturi necunoscute, de profunzimi vagi, necentenite, pline de bizarerie și mister. Ochii aceia mari aveau în ei umbre de cer din alte părți...

Voi fi scurt. Sania se opri. Clipa descătușării mele se apropia. Și lacul acela nemărginit și alb..., oh! ce alb era!...

Ea porni pe ghiata înaintea mea. Nu mai era nimeni pe lac. Numai silueta ei mlădioasă și blondă, ce aluneca elegant în fața-mi.

Eu așteptam momentul, așteptam ca dintr'o clipă într'alta să se întoarcă, să se sprijine de brațul meu și să se arate slabă și femeie.

Ce prost eram și ce ambiție stupidă! Acum o știu, ea niciodată n'ar fi făcut-o!

Orgoliul meu de bărbat era aproape sfărâmat. Femeea slabă, femeea doritoare de bărbat, extaziată de puterea lui, cucerită de dorință, nu vroia să se arate. Din contră. Ca o sfidare, ca o provocare directă, voind să meargă cu puterea-i de umilire mai departe, se porni dintr'o dată într'o viteză nebună. Am înțeles și am urmat-o. Ea nu făcuse toată acea iarnă altceva decât să se antreneze; eu nu puseseș patinele decât de două sau trei ori. Sângele începu să-mi năvălească cu putere prin artere, spre tâmpile. Capul îmi deveni greu, ochii se congestionară. Cu timpul plecat înainte, cu toate fibrele mușchilor încordate, nu vedeam decât ghiata de curând pudrată cu zăpadă. Albă, monotonă, uniformă. Și zarea pătată de un singur punct, ea. Restul la fel, alb...

Mi s'a părut că odată s'a uitat înapoi și că am surprins un zâmbet de dispreț. Mi s'a părut?... Numi dau perfect seama. Nici cât a durat acea cursă nebună, pe lacul nesfârșit, nu știu. Aveam amândoi același gând: celălalt să se oprească oboșit. Dacă ea renunța, eram oarecum reabilitat.

Ocolisem lacul exact odată și ea nu se oprise. A doua oară când am trecut pe locul pe unde venisem, îmi amintesc ca prin vis, vizitiul ne făcea semne să oprim. Era timpul de plecare? Dar cum să plecăm! Nu eram angajați într'o cursă tacită și dărză? Și victoria unuia nu însemna înfrângerea celuilalt?

Orele trecură fără să simțim. Când ajunsesem pentru a nu știu câta oară la cealaltă extremitate a

ALBIBINURI

CUMPĂRAȚI
NUMAI LA
MAGAZINUL DE
SPECIALITATE
FONDATA
1878

TOATE
DĂNZETURILE
GARANTATE
UȘOR LA SPĂLAT
ȘI NETEDE LA
CALCAT

LA VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE ÎN GHIARE

STR. CAROL
76-78-80-82

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACA 1
STR. HALELOR 21

lacului se întunecase deabinelea. Atunci se întâmplă ceva neașteptat. Ea se lovește cu patina de un sloi de ghiață și se rostogolește cu piciorul scrântit. Era și timpul în secunda următoare eu o ridicam și o încărcam în brațele mele. Dar...

...dar CHIAR IN CLIPA ACEEA AUZII UN URLET INFIORATOR. Sângele îmi îngheță o clipă în vine.

— Lupii! zisei, și mă lansai cu putere pe ghiață. Ea mă apucă cu brațele de gât. Îi era frică?... Se făcuse mică de tot și tremura. Aceasta era femeia, însăfârșit!

N'am avut timp să-mi gust satisfacția, căci frica ei mă cuprinsese și pe mine.

Viteza cu care înaintam era înfiorător de mică. Și în spatele urletele se apropiu. O turmă întreagă de luminițe își îndreptau razele lor tăioase și paralizante spre noi. Simții un sânge străin și laș prin vinele mele.

— Lupii!... Un fior cu totul nou se scurgea dealungul șirei spinării. „E oribil să fii sfâșiat și mâncat de lupi”, gândii, și pașii mi se muiau ră mai mult. Ghița căpătase ceva cleios.

Într-o secundă mii de gânduri se perindară, se încrucșară. Parcă și simțiam că o gură îmi sfâșiasse o bucată din pulpă, o alta se infipsese zdravăn în omoplatul meu. Oh! e posibil?... Nu, nu se poate!... Tru-

pul meu, este al meu... nici o gură să nu se apropie!...

— Lupii! lupii!... ce groaznic urlă în spatele meu... Lupii!... Doamne, unde îmi este puterea, unde s'a scurs forța mușchilor mei? De ce nu pot, de ce nu pot să fug!... Le simt ochii aproape... iată-i semicerc în urmă-mi. Sunt congestionat, obosit și greu. Și cum urlă, cum urlă... Moartea... Nu, nu, nu! Eu trăiesc, sunt viu... Ce greu alunecă ghița!... De ce așa greu?... Ce am în brațe? O greutate!... Da, numai o greutate în plus! Mi-e greu... lupii!... Cum urlă... mai aproape, mai aproape... De gât îmi stă atârnată o mână... Ce greu mă apasă! O ființă ca și mine. Cine e?!... Ce caută de gâtul meu!... Moartea, moartea... lupii! Oh!

Să fug, să fug repede... Cum urlă, cum urlă... Jos mâna! Nu vrei?... Să mor?... Lestul jos...! Jos, jos, vreau să fiu ușor... Jos... așa! Da, te lovesc, ce-mi pasă!... Lupii urlă, urlă... Tâmpile... mă dor tâmpile. De ce mă dor tâmpile?... Fug. Ochii dor. Totul e alb... Cine stă deasupra capului meu?... A, tu... Dar sania, unde ți-e sania? Căi au fost mâncați de lupi? Te-ai ascuns aci și m'ai găsit pe seară. Dar unde suntem? Ah, da, coliba din marginea pădurii!... Trei zile?! Stăm aci de trei zile?!

Afară e viscol și nici picior de om n'a mai trecut pe aci. Mă doare capul. În stomac simt nevoia mâncării. Nici o posibilitate să eșim de aci, lupii flămânzi ne-au înconjurat coliba. Urletul lor este înfiorător. Mi-e foame și îi înțeleg. Stomacul a devenit un punct dureros care îmi concentrează toată atențiunea. Simt în el svăcnituri nesuferite.

Omul de lângă mine pare și mai chinat de foame. Îmi vorbește de un proiect de vânatoare. Crede că viscolul va dura mai mult. Foamea mă face să-l ascult, deși nu înțeleg nimic. Ce puternică este nevoia foamei! Omul vorbește. Prin minte îmi trece deodată un gând pe care l-am îndepărtat până acum cu grije. Și acum isbucnește: CE SA FACUT EA!

E ingrozitor să gândești... Ce s'a făcut?... Dar bine, dar bine... Oh, ingrozitor!... Omule, de ce deschizi ușa?... Omule, ce faci omule?... Uitasem... da, proiectul de vânatoare...

Omul lasă ușa deschisă. Corul de urlete se potolește o clipă. Sunt surprinși. Iată-l pe unul mai îndrăzneț, se apropie. Foamea, desigur, îi dă curaj. Cealaltă îl urmează. Ce frumos și voinic e și ce păr lucios are!... Încet, încet, așa... înăuntru. Omul închide repede ușa, lupul speriat se repede la el, dar omul a prevăzuit totul. Îi vâră o mână în gură, iar cu cealaltă îi apucă bere-

gata. Fiara dă drumul mâinii. Omul o întrebunțează acum și pe aceasta la străns. Fiara se sutremură, dă din picioare, hortică și în urmă se potolește.

Cu o spintecătură de cuțit i-a desfăcut burta. Iată carnea, iată sângele... Oh! ce miros!... Cald... Cum mă chinuie foamea!... Bucata mea... crudă... pot s'o mănânc și așa, desigur... Să sorb sânge, puțin sânge... Ce cald, sărat și bun!... oh, ce bun!... Pentru asta ne urmăreau ei... Sângele, sângele... ce dulce este... Fața, ochii îmi sunt pline de sângele cald... dar ce dulce este!... Și al nostru este la fel?... Al nostru?... AL NOSTRU?... Ce-am făcut!... Sângele acesta... Lupii au mâncat-o... este al ei!... Am sorbit sângele ei!... Fața mea e plină... Am mâncat-o pe ea... mi-am mâncat logodnica!...

...Mă simt bine. Creerul și tâmpile nu-mi mai svăcnesc

Omul de lângă mine a luat zăpădă și s'a spălat pe mâini. Eu am făcut la fel. L'am privit cum a spart o scândură și a făcut focul. Într'un colț am găsit provizii de lemne. Ne-am încălzit împreună.

Dupe alte trei zile ne-au găsit și ne-au luat.

Acasta-i totul. Sunt surescitat, dar nu sunt nebun. Scoateți-mă din iadul alb! Vă implor...

PETRE STANESCU

La dureri reumatice de orice natură, gută sciatică și în bolile asemănătoare tabletele

TOGAL

acionează repede și sigur. Peste 6000 atestare medicale, dintre cari multe date de

către profesori de seamă și de clinice. S'au obținut rezultate surprinzătoare, chiar în cazurile unde alte medicamente au dat greș

== O INCERCARE VĂ VA CONVINDE! ==
LA TOATE FARMACIILE LEI 52.

Gasiti adevarata albeata a dintilor dvs

Sub piatră ce acoperă dinți sub o poșighită gălbuie posomorâtă dinții bărbaților și a femeilor sunt curăți—albi.

Si Dvoastră puteți să le redați în cursul unei săptămâni această albeață.

Procurati-vă Pasta sau Săpunul pentru dinți GELLE FRÈRES astăzi:

Dinții Dvs. vor fi fildeşul șlefuit, ca

ai unui copil, întocmai cum erau în copilărie.—Piatra și culoarea galbenă sunt îndepărtate cu încetul și sigur, dinții vor fi splendori.

Pasta sau Săpunul pentru dinți GELLE FRÈRES, fiind riguros anti-septice și germicide, vă va proteja de asemenea, de ori ce pericol posibil de pyorheea.

GELLE FRÈRES

Pasta sau Săpunul pentru dinți

Tubul mic Lei 34.— Tubul mare Lei 51.25.

PARFUM. POVDRE. ROUGE.

Soir de Paris

BOURJOIS
PARIS

Important pentru crescătorii și amatori de canari!
A apărut:

CANARUL DOMESTIC

Bioșură tratând reproducerea, creșterea, întreținerea, e ucația și maladiile canarului.

Prețul Lei 40.— exemplarul Cereți contra ramburs sau trimiteți mărci postale:

E. GEORGESCU, Strada Mihail-anu No. 37, Constanța.
Revânzătorii rabat.

HENNE ROYALE

Renumita plantă orientală pentru vopsit părul. Totdeauna proaspăt în toate nuanțele
Cutia mică Lei 100
Cutia mare Lei 150

HENOL ROYALE

Regina tincturilor pentru păr lichidă în toate nuanțele dorite
Cutia mică Lei 100
De 4 ori mai mare Lei 250

Se predă lecții pentru aplicație. Părul stricat de alte tincturi se reface cu cea mai mare îngrijire. Cereți la principalele farmacii, drogherii, coafori și parfumerii. Acolo unde nu găsiți trimiteți costul prin mandat sau ramburs la Depozitul General.

Institut de infirmusejare Dortheimer
Calea Victoriei, 50 (lângă Cinema Select Tel. 27-35) Cereți noul catalog

Realitatea sportivă

FOOT-BALL

A patra zi a Campionatului

DUMINICĂ 10 Aprilie, a avut loc a patra zi a campionatului districtual. Forma slabă în care se află cluburile bucureștene au făcut pe spectatori să prefere rugby-ul. În match vedetă al zilei, Uniunea-Tricolor dispune net de Juventus cu 2-0. Goal-urile, marcate amândouă de Cârjan, au fost imparabile. Jocul a fost confuz și lipsit de faze interesante. Oborenii au avut tot timpul conducerea și au meritat pe deplin victoria. După acest match, Juventus nu mai poate avea nici-o preferență la titlul de campion.

Pe terenul Venus, după un match tot atât de lipsit de interes ca și primul, clubul gazdă a dispus de Olimpia cu 1-0, prin goalul marcat de Strușka. Apărarea Olimpiei a făcut o partidă excelentă și Lingner se impune selecționeurilor echipei naționale. La Venus, Lăpușneanu a făcut o partidă bună și speră să-și reia locul de portar al României. După acest match, Venus își consolidează situația de leader.

La Romcomit, C. F. R. s'a antrenat cu o echipă lipsită de

RUGBY

Prima zi a campionatului la „onoare” s'a soldat cu o surpriză: T. C. R. a învins P. T. T. cu 16-8 (5-0). În celelalte matchuri, Sportul Studențesc a

O altă fază a jocului.

dispus de R. C. B. cu 9-0 (3-0) și Stadiul Român de Avântul Sportiv cu 24-3 (9-0).

TENNIS

În vederea selecționării echipei României pentru Cupa Davis, Federația de Tennis a decis ca în zilele de 27, 28 și 29 Aprilie să se dispute matchuri de selecționare între Mișu, Poulieff Reti și Cantacuzino. Cei mai îndreptățiți favoriți sunt primii doi.

La 22, 23 și 24 ale lunii Aprilie, du Plaix, Merlin și Brugnon vor participa la campionatul internațional al clubului M. A. C. din Budapesta.

M. S.

Poșta sporturilor

Fază din matchul de rugby-campionat „Sp. Studențesc”—R. C. B.

firmă a „Voevodului Mihaiu”. Matchul s'a soldat cu scorul de 6-1. La învingători și-a făcut reîntrarea Atila, un jucător excelent, care promite mult. „Voevodul Mihaiu” se află într-o situație extrem de critică. În primăvara aceasta, a primit în două matchuri 15 goaluri.

După ce Sportul Studențesc a dominat tot matchul, Macabi a reușit să învingă, grație goalului marcat de N. Marcovici, în repriza a doua. Sportul Studențesc mai are foarte puține șanse să scape de lanternă...

Ca remarcă generală a jucătorilor celei de a patra zi de campionat, notez că nu mai posedăm în Capitală o echipă demnă să dispute matchuri internaționale.

Fumând și totuși dinții albi

De când fumați, dinții Dv. tind să capete o nuanță galbenă. Deasemenea și mirosul tutunului este neplăcut. Evitați-le pe amândouă! Întrebuințați pentru curățirea dinților numai pasta de dinți

PEBECO
PASTA DE DINȚI

care este aromatizată puternic și foarte eficientă.

Numai în tuburi din cositor curat Lei 20.— și Lei 32.—

Singurul remediu
contra gripei
și oricărui
fel de
răceli
este

DIANA

SE GĂSEȘTE LA:
FARMACII și DROGUERII

NUMAI LA
DEPOZITUL DE BLĂNURI
Strada Mitropolitul Daniel 2A
(fostă Tudor Vladimirescu)
VULPI ARGINTII
CU PRETURI DERIZORII

COZONACI FRUMOȘI
FĂINA DE AUR HERDAN

DIN TARA

Jos: Mareșalul Pilsudsky, care a făcut o călătorie de convalescență în Egipt, s'a înapoiat și în trecere prin România a fost întâmpinat în gara Mogoșoaia de d. Nicolae Iorga, președintele Consiliului de miniștri.

Sus: De curând s'a constituit noul partid național-agrar, sub șefia d-lui Octavian Goga. Fotografia noastră reprezintă un grup compact de cetățeni, cari au luat parte la întrunirea de constituire, care a avut loc în sala cinematografului „Rio” din Calea Victoriei.

Jos: D. Weil, directorul general al societății de navigațiune aeriană „Cidna” a făcut prima cursă de recunoaștere Paris—București, și înapoi, cu avionul. Odată cu aceasta s'a declarat deschis traficul aerian între București—Paris, prin „Cidna”.

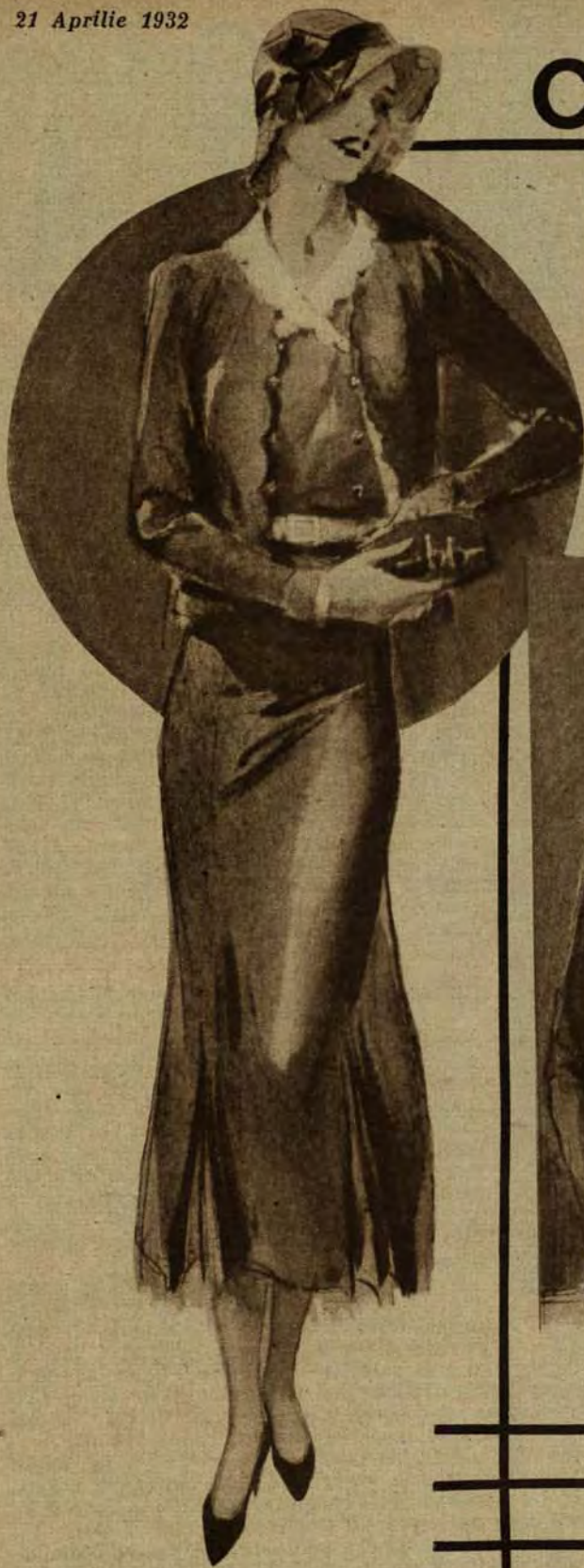

Dr.: Marele Voevod Mihai a făcut zilele trecute o vizită la mănăstirea Pantelimon, din apropierea Bucureștilor. În fotografia noastră vedem pe principele moștenitor în biserică, în timpul slujbei religioase. Jos: Sâmbătă 9 Aprilie s'a deschis în pavilionul Chrisovelonî din Parcul Carol, o expoziție-târg de mostre japoneză. Mai jos vedem comitetul organizator și oficialitatea română.

CE SE POARTĂ

purta pe stradă, în călătorii, la birou, într'un cuvânt oriunde și în mai fiecare moment al zilei, echivalând cu o jumătate de duzină de toalete, prin faptul că un nimic îi poate da o notă nouă, fie că variați accesoriile, fie că variați bluzele. Pantofii, mănușile și geanta, pot da acestor costume o notă de pretențios, sau de nepretențios, după dorință.

Se obțin în acest domeniu o sumedenie de efecte vesele, fără a se răpi nimic simplității. La un tailleur bleu-marin, sau negru, aveți dreptul să purtați bluze, de cele mai variate culori. Un cordon deschis, o geantă asortată, sau un șal vârgat în culori mai vii, aduc o notă luminoasă într'un complet albastru, beige sau negru.

Oricari ar fi exigențele fizicului dvs. nu se poate să nu găsiți în noua colecție un model, care să vă prindă. Unele jachete, sunt scurte până la talie, altele ating șoldurile lăsându-se chiar mai jos. Cele scurte întinesc, iar cele lungi, subție.

În stânga, schița noastră ilustrează un costum format din foi și jachetă, ce se poate purta cu diferite bluze. După mine, ar trebui confecționat dintr'un crep de lână suplu.

Observați că jacheta e foarte scurtă, oprindu-se exact în dreptul taliei, pe când foile colante se ridică cu vre-o cinci centimetri deasupra liniei ce marchează mijlocul.

În mijlocul paginii și jos, dăm alte două modele interesante.

YVETTE

MODA acestei primăveri se resimte de elanul unei energii îndelung comprimate, ce se materializează în aspecte pe care nu le-am putea caracteriza decât prin franțuzescul „élancé”.

Silueta a suferit o bruscă și totală metamorfoză: Talii înalte, umeri ridicați și largi, gulere și nasturi militărești, contribuiesc la crearea unei impresii de avântare, de grațioasă temeritate. Liniile sunt în genere simple, bărbătești și cam sobre, dar detaliile respiră gingășia grației feminine.

***

Costumele formate din trei piese: foi, bluză și jachetă sau dintr'o rochie completă cu jachetă, se bucură de mare favoare, întrucât se pot

La vreme urâtă

pielea Dv. pentru ca să nu devie aspră și crăpată, trebuie tratată cu deosebită îngrijire cu

CREMA-NIVEA

Cel mai recomandabil este de a se unge bine în fiecare seară obrazul și mâinile. Dar și ziua înainte de a eși la aer liber, puteți întrebuința Crema Nivea, fiindcă ea pătrunde cu desăvârșire în piele, nelăsând nici-o urmă de luci.

Crema Nivea în cutii: Lei 16.00, 34.00, 72.00; în tuburi: Lei 30.00; 45.00

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Iuliu Maniu 39

Cataclismul Atlantidei, tablou de Alexander von Volborth.

DE unde a luat Platon, anticul filosof grec, punctele esențiale ale legendei sale, ce descrie o țară ideală, unde toată lumea era bogată, fericită și bună — continentul dispărut al Atlantidei, care s'a prăbușit în ocean?

A existat oare un popor de înaltă civilizație, care să fi dispărut brusc, printr'un cataclism uriaș al naturii, fără a lăsa urme sau descendenți?

Profesorul Rene Thevenin a discutat în trecut această fascinantă chestiune, într'o serie de articole, apărute nu de mult în „Realitatea Ilustrată”. Savantul a atras atenția asupra considerabilelor și variatelor evidențe ce par să indice că Atlantida din descrierile lui Platon a existat odată în Oceanul Atlantic, în regiunea insulelor Azore și ne-a mai dat o serie de argumente ce duc la concluzia că în Oceanul Pacific se întindea, între Africa și Australia, încă un continent, anume Lemuria.

Pentru mulți alți savanți moderni, legenda Atlantidei își găsește o confirmare în faptul că Oceanul Atlantic e foarte puțin adânc, în vecinătatea insulelor Azore și în momentul de față, două expediții, una americană și alta engleză, întreprind o serie de sondajii și de studii în acest punct.

CIUDATA LEGENDĂ A LUI PLATON

Concomitent, o expediție lucrează în Groenlanda, în credința că se vor găsi urme de-ale Atlantidei în acest ținut al Arcticii și o altă grupă de savanți, au pornit o expediție de studii în Tunisia, care, după cum știți e situată în Africa de Nord. Dar dacă Atlantida a existat cumva în această regiune întinderea ei a fost

Relieve preistorice dovedind existența unei culturi ce se întindea din Suedia, spre America de Nord...

cu mult mai restrânsă, decât s'a presupus, și se prea poate să fi fost nimicită într'un cutremur de pământ, sau inundată de-un fluviu, a cărui albie uscată a fost recent identificată.

Sunt mai bine de două mii de ani de când Platon a scris legenda Atlantidei. În dialogul numit Timaeus, un oarecare Critias povestește că bunicul său îi lăsase scrieri și legende asupra vechilor Atenieni, pe care le primise de la Solon, cel mai mare înțelept al vechilor Greci și care, la rândul său le dobândise dela un preot al zeiței Neith din Sais, Egipt.

Preotul spunea că cu vre-o 9000 de ani înainte, Atena fusese atacată de-o putere formidabilă, care încercase să supună țăările Asiei și ale Europei. Această putere venise dintr'o insulă situată în Oceanul Atlantic, dincolo de stâlpul lui Hercule, astăzi, Strâmtoarea Gibraltar. Insula aceasta întrecea în întindere Africa de Nord și Asia mică la un loc și făcea parte dintr'un arhipelag ce presăra oceanul și se numia Atlantida, cuprinzând o mare și minunată împărăție, a cărei dominație se exercita nu numai asupra insulelor din Atlantic, dar și asupra unei bune părți din continentul opus.

UN RĂSBŌI PREISTORIC ÎNTRE GRECI ȘI CETĂȚENII ATLANTIDEI

Nemulțumit însă cu teritoriile pe care le posedă, poporul acestei împărății își întinse stăpânirea asupra Africii, de după stâlpul lui Hercule până'n Egipt și asupra Europei, până'n Italia. Apoi înaintând spre Est, atacă Grecia: Vitejii și curajoșii Atenieni bătură însă pe năvălitori și-i goniră în cele din urmă, din posesiunile pe care aceștia și le făcuseră în regiunea mediteraneană.

O serie de violente cutremure și inundații se deslănțiră mai târziu în ținutul acestei împărății. O zi și o noapte de ploii torrențiale înecă întreaga populație, iar insula Atlantidei dispăru sub valurile oceanului. Platon ne dă o descriere detaliată asupra Atlantidei. Zeii povestește eroul Critias, parafrazând spusele preotului egiptean, dăruiseră insula Atlantidei lui Poseidon. Pe coasta dinspre oceanul Atlantic a acestei insule se afla o vale foarte fertilă, iar la 50 de stadii (aprox. 3350 m.) depărtare de această vale, se ridica un munte, nu tocmai înalt, locuit de unul din băștinaii ținutului, care trăia aci împreună cu soția sa Leucippe și o fiică anume Cleito.

Poseidon se îndrăgosti de Cleito și înconjură dealul unde locuia, cu zone alternând de apă și pământ, astfel încât nimeni să nu poată pătrunde în acest Eden. În acest labirint insular, deveni tatăl a cinci perechi de gemeni băieți cu toții și le împărți insula, Atlas, cel mai mare primind partea unde locuise mama sa împreună cu tronul.

Ceilați luară în stăpânire insulele vecine, dar singură ramura întemeiată de Atlas își menținu puterea imperială. Atlanteenii făceau un întins comerț cu negustorii străini cari le aduceau diverse mărfuri, dându-le în schimb metalele prețioase pe care le extrăgeau din pământ. Poseidau mari cantități de lemn de tâmplărie, iar printre animalele de care se serviau, era și elefantul. Fructele continentului insular, atât cele sălbatice cât și cele cultivate, erau abundente și foarte variate.

Atlanteenii clădiră temple, palate și porturi. Construiră poduri peste zonele de apă ce înconjurau înălțimea centrală și făcură o trecere spre palatul regal, ce se înfrumuseța și se măria, cu fiecare din succesivele domnii. Săpară un canal ce străbătea zonele uscatului, larg de mai bine de o sută de metri și lung de 50 de stadii (3.350 m.) construind în capătul acestei căi acvatice un port, capabil să adăpostească cele mai mari vase.

area ATLANTIDA

PALATELE CAPITALEI ATLANTEENE

Pietrele — sparte din stâncile insulei — cu care Atlanteenii își ridicau construcțiile, erau albe, negre și roșii, combinate cu artă, pentru a realiza diverse ornamentații. Zidurile erau încrustate cu cositor și alămuri, ce produceau scilipiri roșiatice.

În centrul citadelei, se ridica un templu, închinat legendarei perechi, Cleito și Poseidon, inaccesibil și înconjurat de un grilaj aurit. Pereții acestei clădiri erau acoperiți cu argint, iar cupolele, cu aur. În interior, plafoamele erau îmbrăcate în plăci de ivoriu, de aur și argint. O statuă de aur se ridica în centrul sălii principale, reprezentând pe Poseidon, în carul său, tras de șase armăsari înaripați. În jurul acestui strălucitor edificiu, se aflau statuile, turnate tot în aur, ale celor zece fii ai săi, cu soțiile lor. Fântâni și băi cu apă caldă și rece înconjurau regiunea templului și formau o adevărată rețea între acropolă și îngrămădirea de clădiri a cetății, încercuind întreaga insulă.

Marile docuri adăpostiau numeroase corăbii și erau vizitate de tot soiul de negustori străini, iar zumzetul vocilor omenești și vuetul circulației răsuma pe străzi, dela răsăritul soarelui până'n amurg.

Ținutul era muntos pe coasta mării, dar orașul construit în partea plană, era lunguieț ca formă și înconjurat de munți. Insula era împărțită în 60.000 de loturi și fiecare din aceste loturi se întindea pe 10 stații pătrate, adică 670 m. Proprietarul unui lot era obligat să furnizeze a șasea parte dintr'un car de rășboi, doi cai și un călăreț, un car ușor fără banchetă și un conducător, apoi doi infanteriști greu înarmați, doi arcași, doi oameni exersați în mânărea praștiei, trei aruncători de pietre, trei lăncieri și patru marinari, pentru cele 1.200 de corăbii, ale flotei lor.

Fiecare dintre cei zece regi era suveran absolut pe teritoriul său. Legile lui Poseidon guvernau relațiile dintre diversele state insulare și aceste legi fuseseră gravate, de către primii cetățeni, pe un stâlp de metal, în templul lui Poseidon, unde poporul se aduna la o festivitate ce se ținea din cinci în cinci ani. În jurul templului pășteau taurii sacri ai lui Poseidon, iar cei zece monarhi ai regatelor insulare ofereau periodic sacrificii, stropind cu sângele victimei stâlpul inscripției și jurând să nu calce niciodată legile zeului. Când se lăsa noaptea, îmbrăcau robe azurii și începeau judecata diversilor delicvenți.

Aceste legi le interziceau să se ridice unul împotriva altuia, recomandându-le să delibereze împreună, asupra hotărârilor pe care trebuiau să le ia și nu dădeau puteri de viață și de moarte monarhului asupra popoului său, decât când acesta avea consimțământul majorității.

Atlantida a trăit mulți ani de pace. Popoarele sale erau blânde și docile față de legi și zei, liniștite și înțelepte, în raporturile dela regat la regat. Treptat sângele zeilor, ce le curgea în vine, fu copleșit de elementul omeneș și zeii degenerară.

Aci, povestea lui Platon se încheie brusc. Diodorus Siculus, vechi istoric grec, povestește și el o istorie a Atlantidei, ce diferă în multe privințe de-a lui Platon. Ne spune totuși că era situată pe o insulă și că amazonele ocupau o parte a imperiului. Atlanteenii, după acest autor, cuceriră Egiptul și Asia Mică, dar fură mai apoi bătuiți și isgoniți de Hercule în țara lor, unde pieriră într'un cutremur de pământ.

Schliemann, descoperitorul Troiei, a încurajat mult interesul modernilor pentru Atlantida, în a cărei realitate are o fermă credință.

Acest arheolog a făcut săpături într'un

strat al anticei Troie, descoperind urmele unei perioade de guvernare feminină pe care o presupune, contemporană cu epoca de strălucire a Atlantidei. Pentru el, această împărăție, a fost patria vechiei civilizații.

Majoritatea exploratorilor au căutat Atlantida în Oceanul Atlantic, undeva la vest de Gibraltar. Pe la 1657, rev. Athanasius Kircher stabilește că Azorele ar fi e rămășiță a Atlantidei și descoperind câteva statuete preistorice, presupune că ar fi relicve de ale acestei civilizații. În 1795, un savant francez anume Cadet, reia aceste cercetări, găsind alte vestigii, ale unei rase necunoscute. În 1882, ingenioul american Ignatius Donnelly arată că rămășițele preistorice din Madeira și Azore aveau o mare asemănare cu cele găsite în Egipt și Mexic și enunță teoria că la ivirea marelui cataclism, o parte din civilizația pierdută a Atlantidei s'ar refugiat în aceste din urmă ținuturi.

Numeroase sunt indiciile că în jurul Azorelor și al altor insule din oceanul Atlantic, se află un continent scufundat. În 1898, un vas căutând să instaleze un cablu între Capul Cod și Azore, a găsit pe fundul mării bucăți de tachylit, minereu vulcanic format din lavă. Geologii spun că materialul acesta, pentru a se forma, a fost expus la aer și Profesorul Wilken, dela universitatea din Berlin, declară că e de aceeaș compoziție cu substanța găsită în munții vulcanici ai Madeirei, ai insulelor Canare și în lanțul Atlasului, și că regiunea s'a ridicat deasupra apelor la începutul acestei pe-

Statuetă mexicană ce se crede că ar fi fost lucrată de artistul unei rase dispărute.

rioadă geologice. Lava se disolvă în 15.000 de ani, iar condițiunile în care se prezintă aceste minereuri, dovedesc că pământurile de care vorbim s'au scufundat în acest răstimp.

Profesorul Lewis Spence, distinsul savant englez, a căutat să probeze că civilizația care a existat în jurul Azorelor s'a întins spre Indiile Apusene și Mexic. Un ingenios argument adus în sprijinul acestei teorii e creșterea bananelor în America Centrală. Patria acestei plante e Asia Tropicală și nu poate fi cultivată prin sâmbânță; nu rămâne deci decât presupunerea că a fost trecută în acest continent pe calea unei punți de uscat, astăzi scufundată, spune autorul.

Desen reprezentând un mayan, sacrificând un copil.

Situația probabilă a Atlantidei după teoria prof. Spence.

Ronald Strath, anunța că găsisse o inscripție în Yucatan, descriind emigrarea către acest ținut a popoului Atlanteean. După această versiune, Atlantida a pierit într'un cataclism, ai cărui nouri au întunecat pământul, timp de 18 luni.

CORĂBII AMERICANE ȘI ENGLEZE ÎN CAUTAREA CONTINENTULUI DISPĂRUT

În jurul Azorelor lucrează acum exploratorii a două expediții științifice, una e trimisă de Institutul Oceanografic American, iar cealaltă e engleză.

Savanții institutului oceanografic spun că regiunea dispărută a Atlantidei, dacă într'adevăr există, trebuie să fie îngropată la nu mai mult de 25 cm. sub sedimentele oceanului. Dacă sub aceste sedimente se va găsi pământ, asemeni celui existent acum pe uscat, se poate presupune că acum vre-o câteva mii de ani, regiunea se înălța deasupra apelor.

Stratul acesta de pământ va da indicii asupra configurației și asupra cliimei continentului, se va putea stabili atunci de-a fost un adevărat continent cu bază de granit, de-a fost vulcanic ca Azorele, sau de nu era cumva o formație de coral. N'ar fi greu să se exploreze stratul de pământ ce zace sub cei 25 de centimetri de sedimente, din fundul oceanului, pentru a se scoate la iveală templele de marmură și statuile de aur, ce se spune că împodobiau capitala Atlantidei. Vasul de rășboi englez Challen-

ger a fost trimis dela Chatam, Anglia, special pentru a descoperi un munte submarin, situat cam la 250 mile la nord de Azore, și care se crede că ar fi format un punct central în Atlantida.

NOUI TEORII ȘTIINȚIFICE PLASEAZĂ ATLANTIDA ÎN OCEANUL ARCTIC

În 1850, un raport înaintat amiralității britanice, referitor la regiunile amintite cuprinde o hartă conținând un loc de mică adâncime — 90 metri — înconjurată, ca o insulă, de adâncimi atingând 2000 de metri și mai mult. Vasul noii expediții e prevăzut cu un aparat de sonde, ce ajunge până la zece mii de metri.

Celor cași s'au obișnuit cu ideea că Atlantida s'ar fi întins în regiunea Azorelor, le va părea poate surprinzător faptul că mulți savanți o cred în cercul Arcticului. Trebuie să ținem însă seama că Platon, dela care avem această legendă, a spus doar că ținutul se afla dincolo de strâmtoarea Gibraltarului, și că acest erudit avea noțiuni foarte restrânse asupra geografiei.

Savantul care a susținut cu energie teoria „Atlantidei în Arctic”, a fost prof. Alfred Wegener, care a murit în Groenlanda anul trecut, strângând dovezi în sprijinul acestei idei. Lucrările sale sunt continuate acum de alții. Prof. Wegener a emis teoria prăbușirilor dintre continente, conform căreia America de Nord și Europa au fost unite printr'un pod de pământ, la sfârșitul ultimei perioade geologice.

Regiunile de miază noapte, unde după susținerile acestui savant, s'ar fi aflat Atlantida, se bucura de o climă mult mai dulce, datorită axei pământestii, cu mult mai puțin înclinată decât acum.

Se pare că pământurile acestui continent au dispărut în cursul uriașei catastrofe, care-a separat Europa de America.

CULTURA NORDICĂ S'A ÎNTINS DIN SUEZIA SPRE AMERICA

Profesorul Herman Wirth, de la Universitatea din Marburg, acceptă teoria că în zona Arctică a existat o civilizație avansată. S'au găsit multe dovezi în sprijinul acestei presupunerii. Remarcabil e faptul să aflăm aceleași relicve de civilizație preistorică întinzându-se pe tot drumul dinspre Suedia și alte părți ale Europei nordice, spre Baia Hudson, Strâmtoarea lui Bering și alte puncte ale Americii de nord.

Această cultură europeană și americană apare pe mormintele în formă de corabie, pe care le găsim la Eschimoși. Poporul pierdut n'au fost însă eschimoșii cunoscuți de noi cari au tradițiile unor conflicte și alianțe cu lumea dispărută. N'au fost nici Vikingii, cari au absorbit totuși o parte din această cultură misterioasă. Se presupune că blonzii eschimoși descoperiți de Vilhjalmur Stefansson în Canada Arctică, sunt descendenți ai rasei dispărute.

La acești eschimoși găsim o religie în care soarele e fiul lui Dumnezeu și salvatorul rasei omenești, face vara o călătorie

pe cer, moare toamna și morțului, schimbându-i considerabil forma.

Convulsiile pământului, datorite răcirii crustei și vălurilor sale produse de contracții, sunt mult mai puțin violente decât în timpurile preistorice. Continente întregi oscilau atunci puternic și lanțuri muntoase se ridicau la mari înălțimi, în timp ce vaste întinderi de pământ se prăbușiau în mare. Fenomene de felul acesta am mai văzut și în zilele noastre, atunci când insule se ridică din adâncimile oceanului redispărând după câțiva vremi.

Vă va surprinde poate intrucâtva dacă vă vom spune că un alt grup de savanți caută Atlantida în partea de Sud a Tunisiei (Africa). Teoria lor e sprijinită de un număr considerabil de dovezi materiale, foarte interesante, printre care, descoperirile Contelui Byron Kuhn de Prorok, archeologul ungar-american, care-a găsit în Tunisia relicvele unei misterioase civilizații preistorice.

Plato a spus doar că Atlantida se afla dincolo de stâlpul lui Hercule și evident, cunoștea prea puțin regiunile de care vorbim, și tot atât de puțin știa contemporanii săi. Auzise din povestirile marinarilor că stâlpul lui Hercule se aflau în extremitatea Vest al Mediteranei. Acest punct reprezenta, pentru majoritatea grecilor, limitele apusene ale lumii civilizate. Profesorul Hermann susține însă că Stâlpul lui Hercule se aflau într'un punct cunoscut astăzi sub numele de Gabes, în apropierea Tunisiei, și că a fost o vreme când Mediterana se îngusta aici, ca în strâmtoarea Gibraltarului. Savantul conchide că Atlantida se afla într'o regiune situată la Sud de Gabes, cunoscută azi sub numele de Shatt-el-Djerid. El presupune că orașul lui Poseidon, descris de Plato, s'ar fi ridicat în acest ținut, acum pustiu, unde va face săpături, în căutarea relicvelor. Cercetări la fața locului au dus la

concluzia că Shatt-el-Djerid s'a scufundat dealungul vremilor devenind o mlaștină. Mai înainte fusese înconjurat de mare și s'au găsit în mult părți rămășițe de animale marine. Multe din caracteristicile sale geografice corespund descrierii pe care Plato o dă asupra Atlantidei, iar Arabii cari sunt remarcabili conservatori de vechi tradiții, mai vorbesc încă de o civilizație dispărută, care-ar fi înflorit în acest ținut.

Punctul unde profesorul Hermann crede că s'ar fi aflat orașul lui Poseidon, se numește astăzi Rhelissia și e o miserabilă grupare de colibe. Arabii spun că până pe la anul 1001 după Chr. s'a ridicat aici un mare oraș, care nu poate fi al vechilor Atlanteeni, dar se presupune că poziția acestei regiuni era atât de atrăgătoare, încât a dat loc la formația unei succesiuni de orașe mari.

Stabilirea Atlantidei în Tunisia Sudică va reduce mult dimensiunile indicate de Platon. Dar trebuie să se ție seamă de faptul că Solon auzise legenda din gura unui preot egiptean și că narațiunea îi fusese tradusă de un interpret, care n'avea idee de măsurile egiptene, talmăcind astfel „Schoinos-ul” prin „stadion” și cum cel dintâi e de treizeci de ori mai mic decât „stadionul” fiecare dimensiune din povestirea lui Platon e multiplicată cu cifra treizeci, ceea ce face din orașul lui Poseidon un fel de gigant fără pereche, în antichitate.

Pare ciudat faptul că Atlantida e căutată simultan în Oceanul Atlantic, la Polul Nord și în Tunisia, dar din aceste cercetări, reese credința unui mare număr de savanți în faptul că Atlantida a fost o realitate, o țară ideală de bogăție și fericitate, ce-a înflorit mai înaintea oricăreia din civilizațiile cunoscute și a fost nimicită de o mare catastrofă.

E. A.

**Circonfereța pulpelor redusă cu 2 cm.
în 60 minute printr'un masaj infiltrant în
porii epidermei cu**

M A I G R I N E

Produs francez care dizolvă grăsimea. Deosemeni puteți reduce sigur, rapid și fără pericol, coapsele, pantecele, talia, pieptul, gusa sau orice altă parte grasă a corpului Dvs.. Grăsimea dispăre văzând cu ochii. Flaconul Lei 140, contra ramburs.

Depozit general: „ACTIVA”, Cal. Moșilor, 88

FOTOGRAFIILE Dvs., și ale celor ce vă sunt dragi, pot apărea - GRATUIT - în revista Magazinul

Trimiteți-le pe adresa revistei, București, str. Const. Mille 9.

CULTURI DE MUȘTE

AUTORITĂȚILE medicale ale Statelor Unite, în eforturile pe care le fac pentru păstrarea sănătății publice, se străduiesc de ani de zile să distrugă muștele, ce umplu vara gospodăriile, recomandând cetățenilor tot felul de mijloace, pentru a se apăra de periculoasele insecte. Aflăm însă că tot aceste autorități fac mari culturi de muște, oferindu-le încăperi igienice, confortabile și încălzite la temperatura la care sunt obișnuite să trăiască, și hrănindu-le cu suc de banane, portocale, miere, carne crudă, etc.

Scopul acestor culturi, oricât de ciudat v'ar părea, este să vină în ajutorul medicinei, vindecând unele boli și în special osteomielița, o maladie a osului.

Dar vă înșelați dacă credeți că unchiul Sam oferă acest excepțional tratament muștelor obișnuite.

Pensionarele acestor laboratoare americane fac parte din specia muștelor de carne. Proprietatea acestor insecte de a vindeca unele infecții ce au prezentat medicilor, ani de-a rândul, serioase probleme, a fost descoperită în cursul războiului mondial, de d-rul William Stevenson Baer, chirurg șef pe frontul francez.

Medicul acesta, a observat că doi soldați cari zăcuseră câteva zile pe câmpul de luptă, aveau rănilor pline cu larve de ale muștelor de carne. Cu toate că oamenii nu primiseră până atunci nici un ajutor, rănilor lor nu prezentau nici o infecție afară de acest depozit și mergeau spre vindecare de parcă s'ar fi găsit sub cel mai bun tratament medical. Baer observă că insectele făceau parte din specia muștelor de carne și hotărî ca după război, să cerceteze de aproape ceea ce părea să fie o nouă metodă de tratare a unor anumite infecții.

Demobilizat, medicul își reluu postul dela John Hopkins Medical School și începu îndelungă serie de experiențe cu aceste muște. La început a lucrat pe porci de Guineea, cărora le inocula germenele osteomieliței. Când casele micilor animale au început să se dislocheze, minile de groaznică boală, savantul aplică pe răni larvele vii ale muștelor de carne. În mai fiecare caz, rezultatele au dovedit eficacitatea tratamentului, ceea ce a făcut pe doctor să îndrăznească a-și încerca tratamentul pe pacienți umani.

S'au realizat astfel vindecări ce păreau imposibile și cercurile medicale ale întregii lumi, urmăreau cu interes experiențele pe care D-rul Baer le făcea la institutul dela Baltimore. Un băiețel care suferise trei operații pentru o afecție a osului, a fost vindecat complet în șapte săptămâni, iar un veteran care suferise treizeci de ani de aceeași boală și care fusese operat pe la 1879, a fost scăpat cu ajutorul muștelor, în patru luni. Într-o perioadă de doi ani s'au tratat astfel cu succes câteva sute de cazuri de osteomieliță.

Guvernul american a întreprins intense cercetări în a-

ceastă direcție, cultivând muștele în condițiuni strict igienice.

Modul, în care aceste insecte determină vindecări ce par miraculoase, nu e tocmai cunoscut, dar se știe că micile creaturi se hrănesc cu țesuturile moarte, ajutând poate astfel la vindecarea răni.

D-rul Baer, astăzi mort, credea că în același timp, larva desinfecțiază rănilor, dar acesta

este un punct asupra cărora savanții nu se vor pronunța decât când îl vor fi dovedit prin experiențe și cercetări mai aprofundate.

S'ar prea putea ca larva să degajeze vre-o substanță ce distruge microbul bolii, sau s'ar mai putea ca sângele pacientului să fie intrucâtva stimulul nu se știe în ce mod, în lupta pe care o dă împotriva năvălitorilor invizibili. Experiențele de laborator se continuă pentru a se determina care e anume procesul, și sunt speranțe că se va ajunge la prepararea unui ser, care va

da medicilor posibilitatea să se dispenseze de utilizarea larvelor. Vestea unor vindecări similare ne vine din ținuturile tropicale, unde indigenii atacați de fiare sălbatece, au zăcut zile întregi în tușuri, cu răni ce s'ar fi infectat, dacă nu s'ar fi ivit musca de carne ce-și depusese ouăle pe rănilor. Vânătorii au dat adesea peste astfel de nenorociți, pe jumătate morți de foame și sfârșiți cu totul de puteri, dar cari supraviețuiseră, pentru că rănilor nu erau infectate.

G. B.

ERI,

călcatul cu fierul cu mangal era un chin, în tot cazul primejdios sănătății, provoca dureri de cap și asfixii grave. În secolul electricității adică,

ASTĂZI,

călcatul cu fierul electric este o plăcere. Femeia cea mai delicată îl mănuește ușor. Femeile cochete, care au grijă de îmbrăcăminte și de rufăria lor, au întotdeauna un fier electric la îndemână.

Fierul electric este indispensabil în călătorie și în vilegiatură. Cumpărați-l neapărat.

Mașina electrică de spălat—foarte practică pentru un cămin modern

Mașina electrică de spălat spală mai bine decât cea mai bună spălătoare. După ce a supraviețuit toată ziua spălatul acestei mașini, gospodina se simte tot atât de vișă ca și după o zi de muncă. Vizitați expoziția aparatelor electrice din Calea Victoriei 116. Toate articolele expuse se pot cumpăra în rate lunare. Aceste articole sunt fabricate de cele mai renumite fabrici din lume.

Vizitați expoziția aparatelor electrice din Calea Victoriei 116. Toate articolele expuse se pot cumpăra în rate lunare. Aceste articole sunt fabricate de cele mai renumite fabrici din lume.

Cupon pentru jocuri
No. 273

Numele și prenumele .....

Adresa .....

— Director Nic. Constantin.
1. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
în atelierul „Adevărul” S. A.

REALITATEA

ilustrată

LA PÂNDĂ

Regele Carol și Voevodul Mihai, la vânătoare, în pădurea Căliman.